

101 redenen om naar Romagne te gaan

René Brouwer

(1)

Saint-Michelkerk Romagne

De Saint-Michelkerk in Romagne-sous-Montfaucon werd tijdens het Maas-Argonne-offensief in oktober 1918 volledig verwoest. Wie verantwoordelijk was voor de verwoesting van de kerk, en voor de rest van Romagne, is niet met zekerheid te zeggen. Wel is er een aanwijzing in het dagboek van Horace L. Baker (Argonne Days in World War I) dat de Amerikanen per ongeluk Romagne hebben verwoest. Op pagina 76 schreef hij:

"Er werd beweerd dat de granaten Duits waren en van over de Maas kwamen, maar het leek me dat ze uit het zuid-westen kwamen en ik zal altijd geloven dat het Amerikaanse granaten waren die tekortschoten."

Eind jaren 20 is de kerk met hulp van Amerikaanse fondsen herbouwd.

(2)

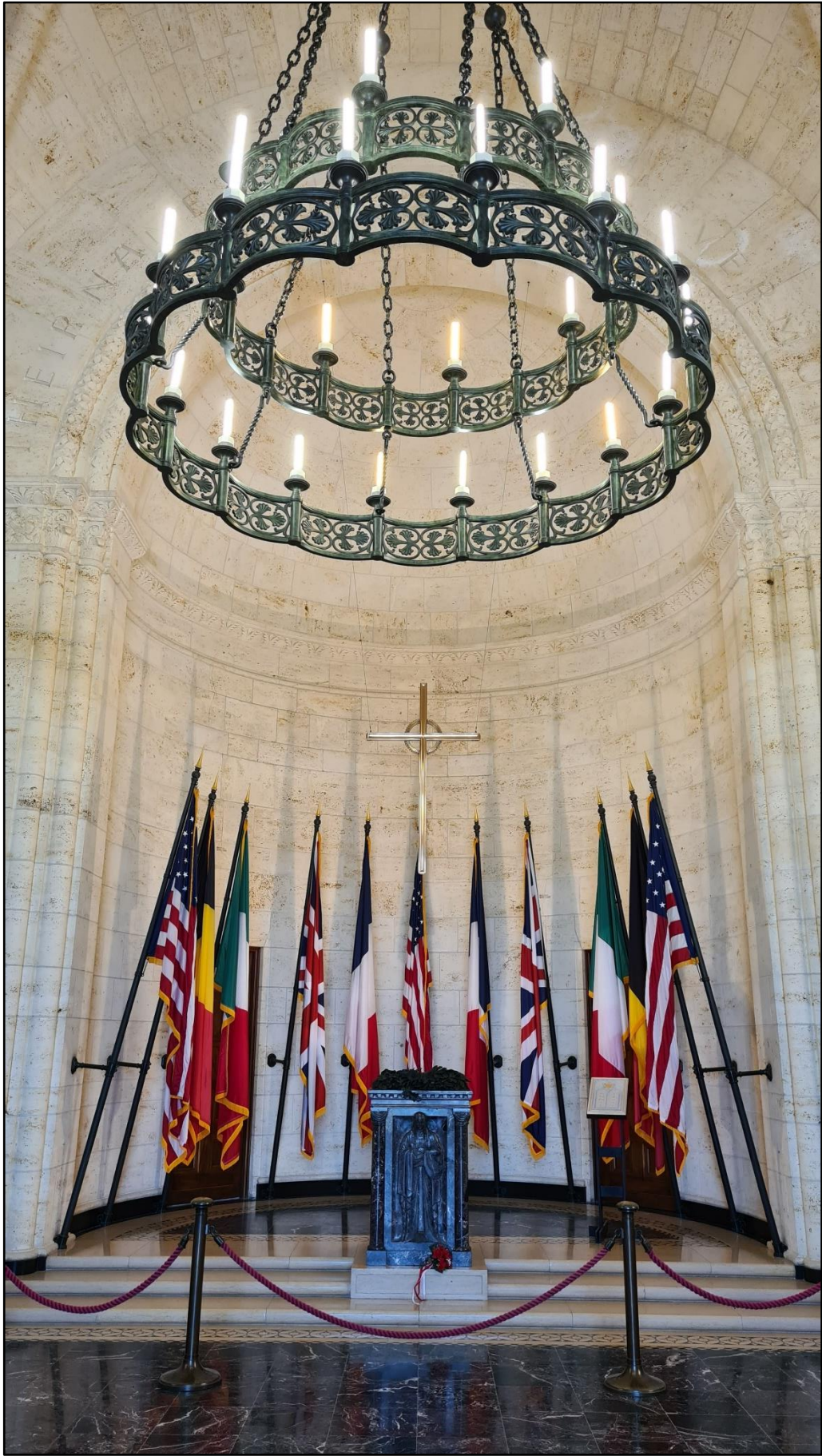
Kapel Amerikaanse begraafplaats

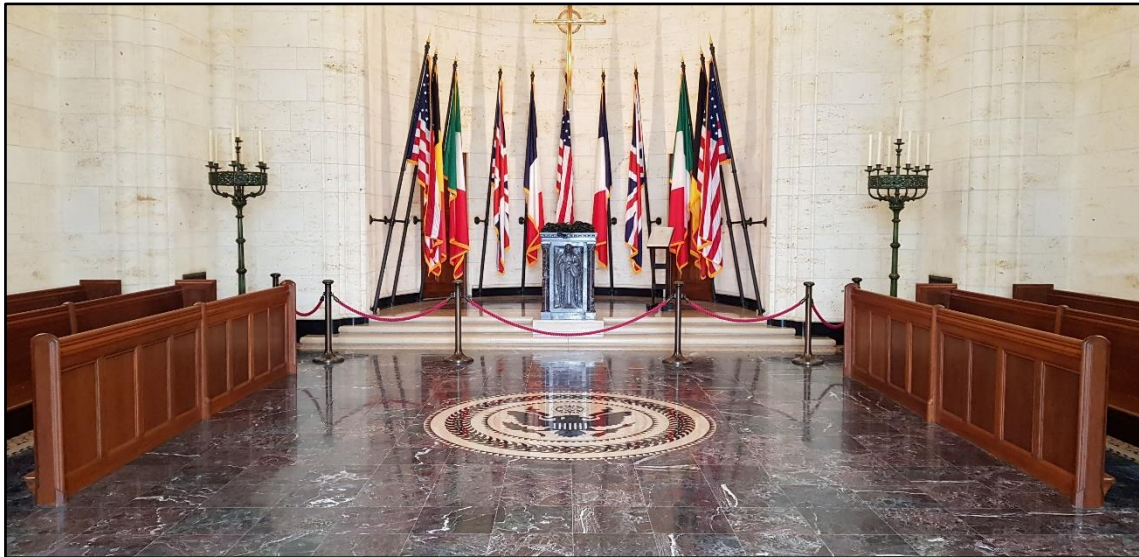

De bouw van de kapel op de Amerikaanse begraafplaats in Romagne vond plaats tussen 1928 – 1932 en werd ingehuldigd op Memorial Day 1937, ter gelegenheid van de twintigste verjaardag van de deelname van de Verenigde Staten aan de Eerste Wereldoorlog.

De kapel en de toegangspylonen zijn ontworpen door de Amerikaanse architect Louis Ayres van het vooraanstaande New Yorkse architectenbureau York & Sawyer.

GPS Kapel Amerikaanse begraafplaats: 49.330537, 5.093885

Het interieur van de kapel is versierd met glas-in-loodramen die Amerikaanse eenheidsinsignes uitbeelden. Achter het altaar staan de vlaggen van de belangrijkste geallieerde naties en aan het plafond hangt een enorme kroonluchter met 24 (led)kaarsen. De marmeren vloer met zegel maakt het geheel af en geeft het grandeur.

Aan weerszijden van de kapel staan herdenkingsloggia's. De westelijke loggia bevat een paneel met een kaart van het Maas-Argonne offensief. Op de overige panelen van beide loggia's zijn de namen gegraveerd van 954 soldaten die hun leven gaven voor hun land en van wie de lichamen nooit werden gevonden, de Wall of the Missing. Een rozet voor de naam geeft aan dat degene sindsdien is teruggevonden en geïdentificeerd.

De Amerikaanse begraafplaats in Romagne wordt onderhouden door de American Battle Monuments Commission (ABMC). Het is dagelijks open voor het publiek van 9.00 tot 17.00 uur. De begraafplaats is gesloten op 1 januari en 25 december, maar is open op alle andere feestdagen.

"Our dead are never dead to us, until we have forgotten them"
George Eliot

(3)

Duitse begraafplaats Romagne

De Duitse militaire begraafplaats in Romagne-sous-Montfaucon werd in september 1914 door de Duitsers aangelegd. Het merendeel van de soldaten die hier hun laatste rustplaats vonden sneuvelden in 1916, in de 10 maanden durende slag om Verdun. Het waren zwaargewonde soldaten van Le Mort Homme die aan hun verwondingen overleden in het veldhospitaal van Romagne. Later werd de begraafplaats aangevuld met Duitse gesneuvelden van het Meuse-Argonne-offensief.

GPS Duitse begraafplaats Romagne: 49.334213, 5.082334

ROMAGNE-sous-MONTFAUCON. - Cimetière Allemand, contenant 6.000 soldats décédés dans les hôpitaux de Romagne lors de l'attaque de Verdun, commencée le 21 Février 1916
German Cemetery, containing 6.000 soldiers deceased in the hospitals of Romagne at the time of the attack of Verdun, began on the 21th February 1916

Op de begraafplaats liggen 1.407 Duitse soldaten, waarvan 65 ongeïdentificeerd, en acht Franse soldaten begraven. De Franse soldaten sneuvelden in 1914 toen de Duitsers aan hun opmars begonnen en als gevolg van een herschikking van begraafplaatsen rusten ze nu tussen hun vijanden van toen.

In de jaren 30 kreeg de begraafplaats een grondige opknapbeurt. De begraafplaats werd ommuurd met een rode natuursteen, er kwam een klein kapelletje en de oorspronkelijk houten kruisen werden vervangen door kruisen van leisteen. In de gebedsruimte bevindt zich een schitterende mozaïeken Piëta, met onderaan de tekst: Hier ruhen Deutsche Soldaten.

(4)

De jonge kok Frederick Schmelz

Frederick William Schmelz, geboren in 1900 in New York City, was de oudste zoon van William en Mary Schmelz. Samen met zijn ouders en drie broers woonden hij in Jersey City in de staat New Jersey.

Op 30 juli 1917 werd Frederick ingelijfd bij de National Guard en op 15 juni 1918 arriveerde hij in Frankrijk, waar hij diende als kok bij de 114e Infanterie van de 29e Divisie. Twee weken voor het einde van de Eerste Wereldoorlog, op 27 oktober 1918, raakte dodelijk gewond door een exploderende granaat toen hij eten bracht naar de mannen die vochten in het Bois d'Orment, aan de frontlinies ten noorden van Verdun. Hij was pas 18 jaar oud. Frederick werd begraven op de tijdelijke Amerikaanse begraafplaats in Consenvoye. Een jaar na de oorlog werd hij herbegraven op de permanente Amerikaanse begraafplaats in Romagne-sous-Montfaucon.

Frederick William Schmelz
Meuse-Argonne American Cemetery
Plot H, Rij 16, Graf 40.

In 1919 werd postuum het Distinguished Service Cross, de op één na hoogste Amerikaanse militaire onderscheiding voor buitengewone heldenmoed, aan Frederick toegekend voor zijn actie ten noorden van Verdun. Frederick bood zich vrijwillig aan om voedsel te brengen naar de fronttroepen die al drie dagen geen warm eten hadden gekregen. Hij keerde nooit meer terug. Na een reis van vier kilometer werd hij dodelijk gewond door een exploderende granaat.

Het citaat voor toekenning van het Distinguished Service Cross luidt:

The President of the United States of America, authorized by Act of Congress, July 9, 1918, takes pride in presenting the Distinguished Service Cross (Posthumously) to Cook Frederick Schmelz (ASN: 1281962), United States Army, for extraordinary heroism in action while serving with Company K, 114th Infantry Regiment, 29th Division, A.E.F., north of Verdun, France, 27 October 1918. Cook Schmelz volunteered to take hot food to the front line troops who had not received hot food for three days. After traveling four kilometers he was fatally wounded by a bursting shell.

In 1933 nam Dorothea Schmelz, de schoonzus van Frederick, deel aan de Gold Star Mother's pilgrimage en bezocht het graf van Frederick op de Amerikaanse begraafplaats in Romagne-sous-Montfaucon.

(5)

Missouri Monument Cheppy

Iets ten zuiden van het dorp Cheppy, langs de D19 tussen Cheppy en Varennes, ligt het Missouri Monument. Het monument werd in 1922 opgericht door de staat Missouri ter ere van haar zonen die vielen tijdens de Eerste Wereldoorlog.

Bovenop een granieten sokkel staat een bronzen beeld van een vrouw die naar de lucht staart, met in haar linkerhand een olijftak en met haar rechterhand steekt ze een overwinningskrans van laurier omhoog.

GPS Missouri Monument: 49.224889, 5.056139

Op de voorkant van de granieten sokkel staat een Franse inscriptie en op de achterkant de bijbehorende Engelse vertaling, "Erected by the state of Missouri USA in memory of her sons who died in France for humanity during the great war 1917 - 1918".

De basis van het monument is versierd met het staatszegel van Missouri met daarin de tekst "United we stand divided we fall".

Het beeld werd gemaakt door Nancy Coonsman Hahn uit Saint Louis, Missouri. In 1922 won ze de wedstrijd voor het ontwerp van het oorlogsmonument. Ze verdiende er van \$ 25.000 (\$ 440.000 in 2022) mee. Ze gaf het beeld de naam Victory. Vier jaar later in 1926 ontwierp ze ook het monument The Doughboy, ter ere van de Amerikaanse soldaten die vochten in de Eerste Wereldoorlog, geplaatst in Overton Park (of Veterans Park) in Memphis, Tennessee.

Nancy Coonsman - 1922

(6)

De Lavoir van Romagne

De Lavoir (Frans voor wasplaats) is een veelvoorkomend bouwwerkje in Franse dorpen en bij de grotere particuliere huizen, vaak gelegen bij een rivier of een bron. Hier deden in vroegere tijden de vrouwen hun was. Het bestaat meestal uit één of enkele grote wasbakken waar stromend water doorheen gaat en vaak met een overkapping om te kunnen schuilen. Ze variëren van heel eenvoudig tot vrij groots.

De Lavoir was niet zozeer bedoeld om het wasgoed schoon te maken, maar om het wasgoed na het wassen thuis met zeep, waar niet zoveel water voor nodig was, na te spoelen. Op oude foto's ziet men dat vrouwen het gewassen wasgoed aanvoeren op lage houten kruiwagens.

Door de groeiende industriële vervuiling en het toenemende aantallen epidemieën ontstond er behoefte aan extra hygiëne. Om de openbare hygiëne te verbeteren werd vanaf de tweede helft van de 18e eeuw begonnen met de aanleg van talrijke wasplaatsen, drinkplaatsen en waterbekkens. De bouw van wasplaatsen werd extra bevorderd door een Franse wet van 3 februari 1851, waarin subsidies tot 30% voor de bouw van een wasplaats verkregen kon worden.

63. ROMAGNE sous-MONTFAUCON (Meuse) — La Source du Cavi et le Lavoir
The Cavi Spring

55. ROMAGNE-sous-MONTFAUCON (Meuse). — Le Petit Pont
et le Moulin. — The little bridge and the mill

De Lavoir van Romagne ligt aan de Rue du Moulin, op de driesprong aan de oostkant van de kleine brug over het riviertje de L'Andon. Op de bovenstaande foto aan de overkant van de brug aan het einde van de weg.

In de Eerste Wereldoorlog werd de Lavoir van Romagne zo goed als volledig verwoest, getuigen de foto's. Na de oorlog werd het herbouwd, maar verloor zijn functie met de komst van de waterleiding en het riool.

Vandaag de dag is de Lavoir één van de verborgen juweeltjes van Romagne. Loop er eens langs en geniet van deze eenvoudige schoonheid!

GPS Lavoir Romagne: 49.331065, 5.084494

Het pand Le Vieux Lavoir (de oude wasplaats) aan de gelijknamige Rue du Vieux Lavoir is niet de oude wasplaats, ook staat het niet op de plek van de oude wasplaats. Het is een feestzaal, Salle des Fêtes, vernoemd naar de oude wasplaats. Evenals de straatnaam waaraan het ligt. Het is te huur voor bruiloften, verjaardagen en andere evenementen. Tijdens de coronapandemie is het tevens gebruikt als priklocatie.

(7)

Kapitein Charles Harris

Even buiten het dorp Cunel staat een klein gedenkteken ter nagedachtenis van Kapitein Charles Harris. Het gedenkteken markeert de plek waar Charles Harris, zoon van Generaal-majoor Peter Charles Harris, op 20 oktober 1918 dodelijk gewond raakte.

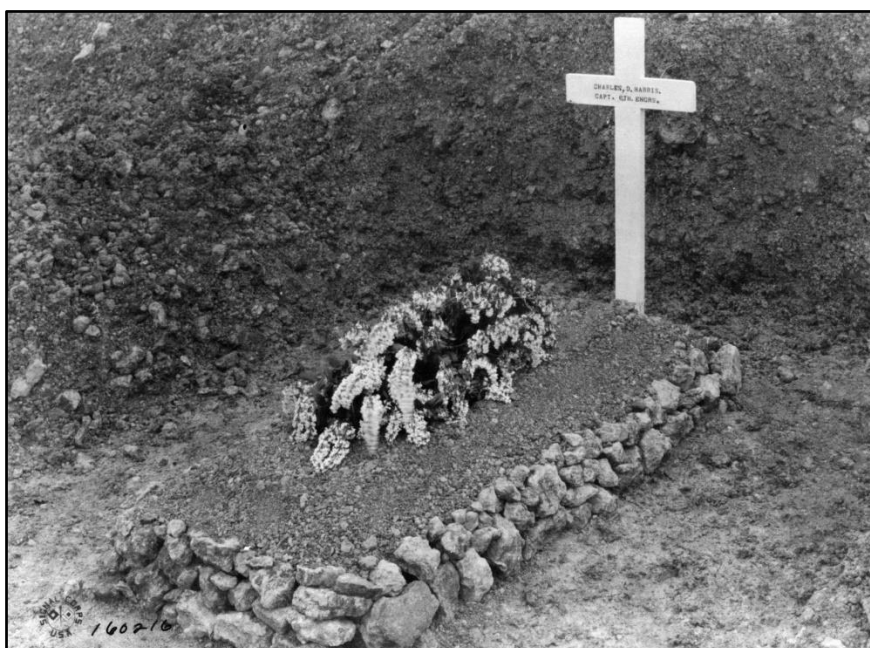
GPS gedenkteken: 49.349394, 5.131159

Charles Harris studeerde in augustus 1917 als vijfde van zijn klas af aan het prestigieuze West Point, dé Militaire Academie van de Verenigde Staten. Dat hij vijfde werd was een hele prestatie omdat dat hij met zijn 20 jaar één van de jongste van zijn klas was. Begin 1918 vertrok Kapitein Harris naar Frankrijk waar hij vanaf maart 1918 tot aan zijn dood op 20 oktober 1918 deelnam aan verschillende gevechtsoperaties.

Om 07:00 uur, op 20 oktober 1918, na het mislukken van de vorige infanterieaanval, besloten drie compagnieën van de 6e Engineers onder leiding van Kapitein Harris hun eigen poging te ondernemen om de Clairs Chenes Woods ten noordoosten van Cunel te veroveren. Met een klein detachement van drie man veroverde kapitein Harris twee machinegeweernesten en namen drie Duitse soldaten gevangen. Toen hij zag dat de Duitsers een tegenaanval aan het voorbereiden waren, greep hij een van de veroverde machinegeweren, rukte op naar een open ruimte om uit het vijandelijk vuur te komen en vuurde op de vijand toen hij door de linkerlong werd geschoten. Zijn mannen probeerden hem naar een Amerikaanse hulppost te dragen, maar verloren de weg in het bos en werden gevangen genomen door de vijand. Kapitein Harris werd naar een Duitse EHBO-post in de buurt van Aincreville gebracht, waar hij stierf. Hij werd respectvol door de Duitsers begraven, ongeveer 600 meter ten zuidoosten van het dorp.

In januari 1919 ging zijn oom, luitenant-kolonel Seale Harris, een dokter in Parijs, naar Aincreville en verplaatste het lichaam van de kapitein naar een gebied dat niet onderhevig was aan overstromingen.

Uiteindelijk werden de overblijfselen van kapitein Harris op 21 juni 1921 gerepatriëerd naar de VS, waar hij werd bijgezet in het familiegraf in Princeton, New Jersey. In november 1921 schreef Generaal-majoor Peter Charles Harris een brief aan de burgemeester van Clery-le-Grand dat hij een klein stuk land wilde kopen dat geschikt is om een gedenkteken voor zijn zoon op te richten. De gemeente accepteerde en schonk hem een stuk grond van 60 vierkante meter, vlakbij de plaats waar Kapitein Harris viel. In 1988, op initiatief van M. Norman B. IORIO, hoofdbeheerder van de Amerikaanse begraafplaats Romagne, en de gemeente Clery-le-Grand, werd het gedenkteken van kapitein Harris verplaatst naar een meer geschikte plaats nabij het pad tussen Cunel en Clery-le-Grand. Op 23 oktober 1993 werd Kapitein Harris benoemd tot ereburger van Clery-le-Grand.

Kapitein Harris werd postuum onderscheiden met het Distinguished Service Cross, de op één na hoogste Amerikaanse militaire onderscheiding voor heldenmoed.

Kapitein Harris wordt herdacht op het monument van Aincreville

GPS Aincreville-monument: 49.367444, 5.121139

Graf Kapitein Charles Harris, Princeton Cemetery, Princeton, VS

(8)

Korporaal Leonard Verhoeff

Op de Amerikaanse begraafplaats in Romagne liggen enkele Amerikanen van Nederlandse komaf. Eén van hen is Korporaal Leonard Clarence Verhoeff.

Leonard, geboren op 2 februari 1894 in Grove Township, Shawnee County, Kansas, Verenigde Staten, was de zoon van Leonard F. Verhoeff en Neeltje "Nellie" Huigen Verhoeff.

De roots van Leonard liggen van vaderskant in Pernis, een dorp in de gemeente Rotterdam, en van moederskant in Het Bildt, Friesland.

Korporaal Verhoeff diende bij de 353e Infanterie van de 89e Division. Hij sneuvelde op 1 november 1918 in een actie in Bantheville, ten noorden van Romagne. Leonard werd 24 jaar oud.

Korporaal Leonard C. Verhoeff - Plot F, Row 34, Grave 16

Neeltje Verhoeff bezoekt het graf van haar zoon

File No.	Last Name	Army Serial No.	First name and Initials	Cablegram No.
73001	VERHOEFF	2177348	Leonard C.	398
Rank Cpl.	KANSAS Co. M, 353rd Inf. 89 Div.	Organization	Cause of death DWELA	Date of Death 11-1-18
Date of Burial	Place of Burial—Unconfirmed Grave No. 6, Sk. 1369, Amer. B/A Cty., Landres et St. Georges, Ardennes.	Taken from 4 x 6 card.	Cemetery Commune	No. 1007
Authority File No. D GRS Fm.16.	Place of Burial—Confirmed Grave Unknown, 35 NE E 304.75 N 289.8		Cemetery Commune	No.
Authority File No. D 12070	Disinterred and Reburied: Date In: Grave No. 163, Sec. 63, Plot 4, Argonne Amer. Cty., Romagne sous Montfaucon, Meuse.	6-17-19	Cemetery	No. 1232
Emergency Address: Single	Mrs. Nellie Verhoeff, Mother, Gen. Del. Grinnell, Kans. Sailed Aug. 19, 1930 - George Washington		Notified Emergency Address 2-6-19. 2-27-20 -107.	
R. B. Sketch No. 5759	Photograph No. D 10862			
Grave Marker	Name Peg Yes	Cross Yes	Head Board	Bottle Ident. Tags
			Ident. Tags	Buried with body Yes
				On grave marker Yes
REMARKS:	Prev. Reptd: Pvt. SN: 2177340			
3-7872	7115-4128/18 A-180 Sec 63			G. R. S. Form 13—Revised Jan. 25-20

(9)

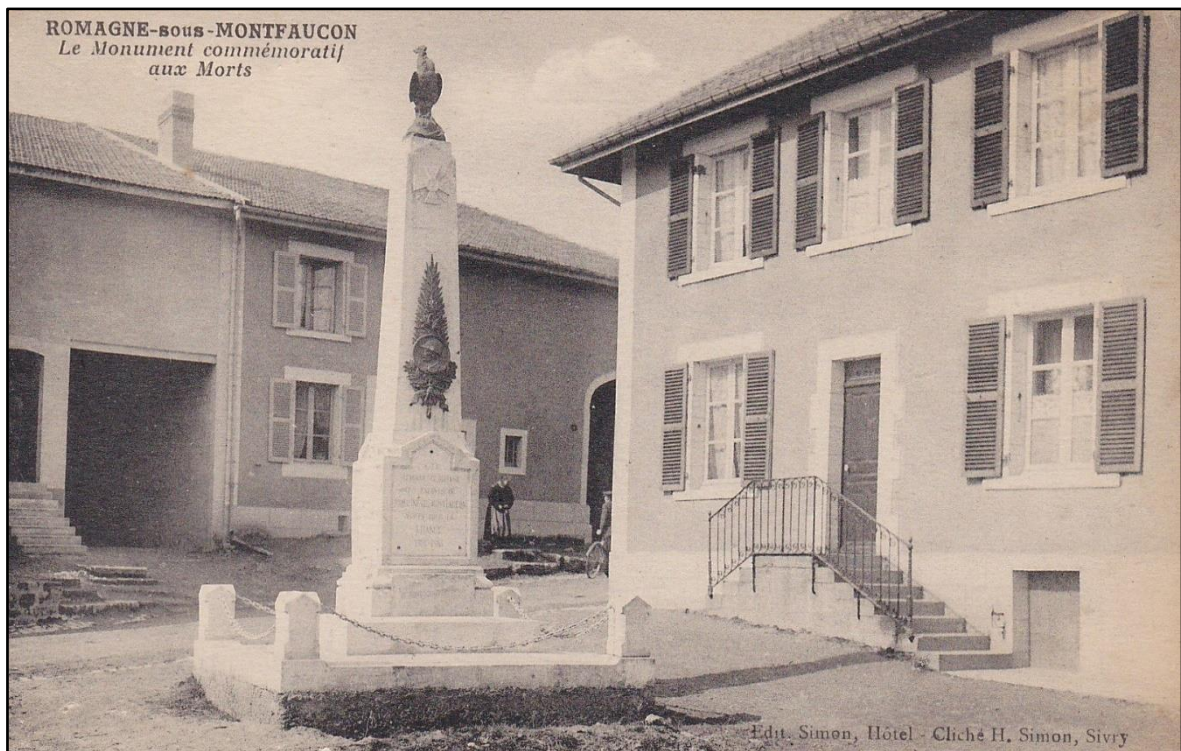
Monument Aux Morts Romagne

In Frankrijk staan ongeveer 30.000 oorlogsmonumenten ter nagedachtenis van de Franse slachtoffers die vielen in de Eerste Wereldoorlog, de Aux Morts monumenten. De meeste daarvan werden tussen 1919 en 1926 gebouwd.

In bijna elke Franse stad en elk dorp vindt je een oorlogsmonument, zo ook in Romagne. Het monument in Romagne ligt vlak voor de Saint-Michelkerk aan de Place Armand Fleury en bevat de 18 namen van soldaten uit Romagne die sneuvelden in de Eerste en Tweede Wereldoorlog en in de Indochinese oorlog.

GPS Monument Aux Morts Romagne: 49.332384, 5.082300

Op 3 oktober 1926 werd het originele oorlogsmonument in Romagne geplaatst, een eenvoudige obelisk versiert met een bronzen medaillon en haan. Het werd op 9 januari 2000 vervangen door het huidige marmeren monument.

(10)

Duits monument op begraafplaats Saint-Charles te Sedan

Op weg naar Romagne komt u vast langs of in de buurt van het vlak over de Franse grens liggende Sedan. Stop daar eens bij de Saint-Charles begraafplaats, daar bevindt zich namelijk één van de belangrijkste Duitse herdenkingsmonumenten uit de Eerste Wereldoorlog.

Het Duitse monument op de Franse begraafplaats Saint-Charles in Sedan werd in 1915 opgericht door het bezettende Duitse leger, als eerbetoon aan de soldaten die voor hun land waren gevallen.

GPS Duits monument Saint-Charles: 49.711724, 4.942126

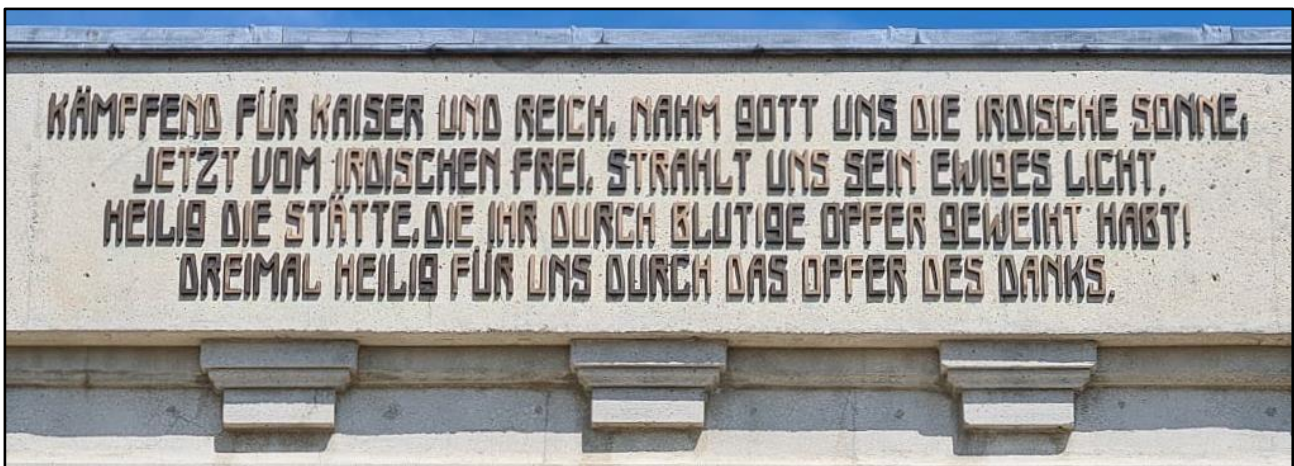

Vanaf september 1914 begonnen de Duitsers hun soldaten te begraven in een massagraf op de Saint-Charles begraafplaats, voornamelijk soldaten die waren gevallen bij de inname van de stad Sedan op 25 en 26 augustus.

Al gauw bleek de begraafplaats te klein en besloten de Duitsers in het voorjaar van 1915 om de begraafplaats te vergroten en in het midden van de Franse begraafplaats een eigen Duitse militaire begraafplaats te creëren. Maar ook dit vergrootte gedeelte, met uiteindelijk 500 individuele graven met houten kruizen en een massagraf, bleek al snel te klein. Verdere uitbreiding was niet meer mogelijk door ruimtegebrek.

Plafondornamenten in monument

Na de oorlog, in de jaren 20, zijn de lichamen van de Duitse soldaten opgegraven en verplaatst naar de Duitse oorlogsbegraafplaats Noyers-Pont-Maugis. De omringende muur van de Duitse militaire begraafplaats op Saint-Charles begraafplaats werd in 1937 vernietigd.

Daarom is het Duitse oorlogsmonument vandaag de dag de enige getuige van deze Duitse necropolis. Daarnaast is het één van de belangrijkste herdenkingsmonumenten die tijdens de Eerste Wereldoorlog door het Duitse leger in bezet gebied zijn gebouwd.

Voor en tijdens de grote renovatie in 2017

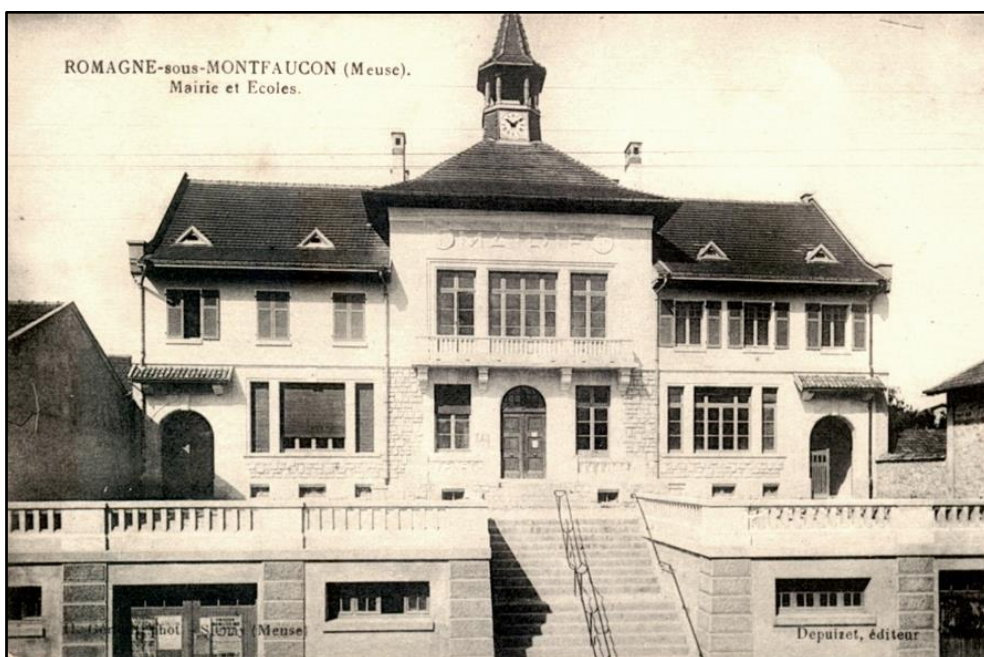

(11)

Gemeentehuis van Romagne

Het gemeentehuis, la Mairie, aan de Rue de l'Argonne in Romagne, werd eind jaren 20 herbouwd, nadat het volledig werd verwoest in de Eerste Wereldoorlog. In de beginjaren deed het tevens dienst als school.

Romagne is één van de ongeveer 3.000 Franse gemeenten die zijn bekroond met het Croix de Guerre 1914-1918. Het prijkt naast de voordeur van het gemeentehuis, met daarboven het wapenschild van Romagne in tegelmozaïek.

De gemeenteraad van Romagne bestaat uit 11 leden, 5 vrouwen en 6 mannen. In 2017 werd dhr. Daniel Bertholet verkozen tot burgemeester en in 2020 herkozen voor de termijn 2020-2026.

GPS Gemeentehuis Romagne: 49.331413, 5.082202

(12)

De onbekende soldaat

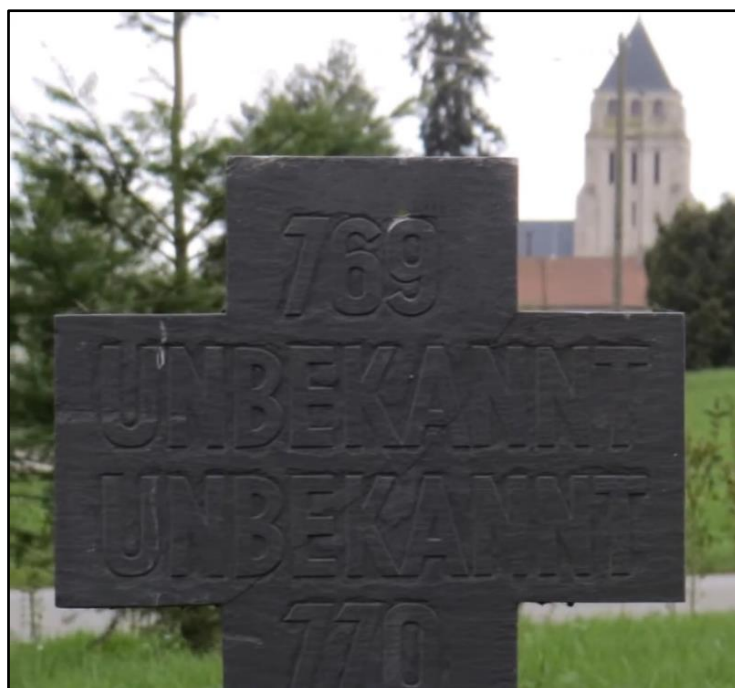
De Amerikaanse begraafplaats in Romagne is de grootste Amerikaanse begraafplaats van Europa. Er liggen 14.246 Amerikanen begraven, van wie er 486 niet konden worden geïdentificeerd.

De 14.246 graven zijn verdeeld over acht velden en elk graf heeft zijn eigen witte marmere grafsteen, meestal een kruis maar voor joodse graven heeft de top van de grafsteen de vorm van een Davidsster.

De tekst op elke grafsteen vermeldt de naam van de soldaat, rang, militaire eenheid, de Amerikaanse staat van herkomst en de datum van overlijden. Op de grafstenen van de 486 niet-geïdentificeerde soldaten staat de tekst: "Hier rust in geëerde glorie een Amerikaanse soldaat die alleen bekend is bij God"

Op de Duitse militaire begraafplaats van Romagne liggen 1407 Duitse soldaten begraven, waarvan er 65 niet konden worden geïdentificeerd. In tegenstelling tot de Amerikaanse begraafplaats, waar onder elk kruis één soldaat ligt, liggen er op de Duitse begraafplaats onder elk kruis twee soldaten. Op de kruizen van de soldaten die niet konden worden geïdentificeerd staat enkel Unbekannt, oftewel onbekend.

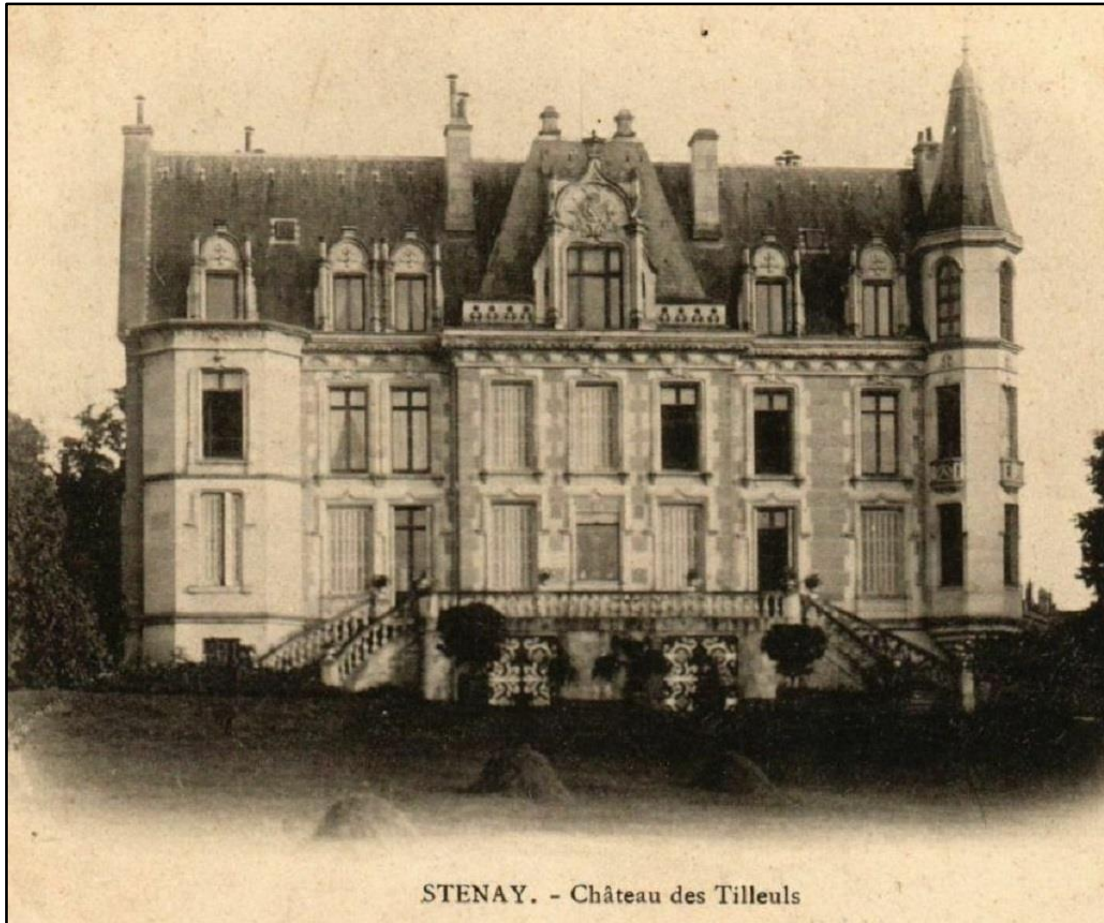
(13)

De Kroonprins in Stenay

Kroonprins Wilhelm van Pruisen
(1882 - 1951)

De Duitse keizerlijke Kroonprins woonde van september 1914 tot februari 1918 in Stenay. Als woonhuis koos hij het Château des Tilleuls aan de noordkant van het provinciestadje. Het Château des Tilleuls, gebouwd in 1876, was ooit eigendom van de familie Du Verdier. Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog in augustus 1914 vluchtte de familie en bood het Château onderdak aan de staf van het Franse Vierde Leger onder bevel van generaal de Langle de Cary tijdens de Slag om de Grenzen. De slag werd verloren en de Langle verplaatste zijn hoofdkwartier naar Le Chesne, in de Ardennen. Begin september 1914 vestigde het Duitse Vijfde Leger zijn opperbevel in Stenay en koos de Kroonprins het Château des Tilleuls als zijn residentie. Het werd door de Duitsers Unter den Linden genoemd, naar de gelijknamige laan in de Duitse hoofdstad Berlijn.

Achterzijde Château des Tilleuls

Voorzijde Château des Tilleuls

Nummer
16.

DIE-WOCHE

Bilder vom Tage

Seite
549.

Befuch des Kaisers im Hauptquartier des Kronprinzen.

Hofphot. G. Berger.

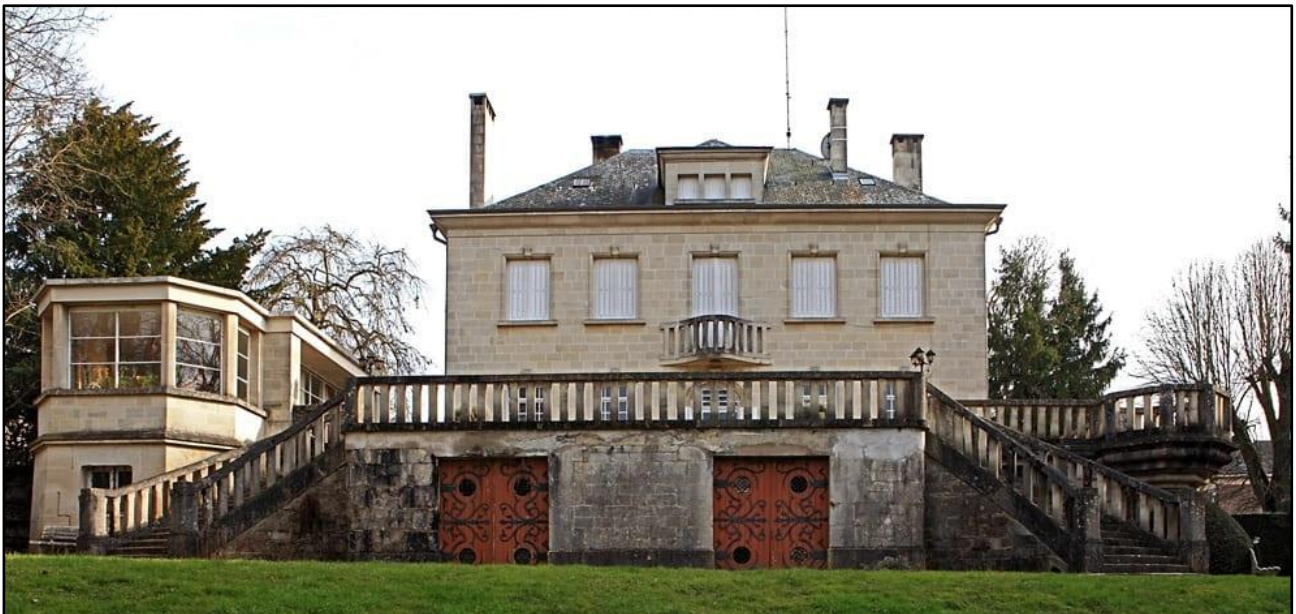
De Keizer (L) en de Kroonprins op het terras van Château des Tilleuls

De Kroonprins ontving met regelmaat Duitse hoogwaardigheidsbekleders op "zijn" Château, waaronder zijn vader Keizer Wilhelm II (foto hierboven), generaals en andere hoge officieren. Hij deelde er decoraties uit en organiseerde banketten.

In Stenay had de Kroonprins de reputatie van charmeur en vrouwenjager. Terwijl zijn soldaten sneuvelden in de loopgraven beleefde de Kroonprins allerlei wilde avontuurtjes in Stenay, hij verschalkte de ene na de andere Française. Dit ongepaste gedrag was een doorn in het oog onder zijn officieren.

Na de Eerste Wereld Oorlog werd het Château teruggeven aan de familie Du Verdier. Suzanne d'Amazit, de dochter van Du Verdier, verkocht het in 1924 aan de Parijse deurwaarder Maurice Rémy, die het af en toe bewoonde.

In 1940, tijdens de Slag om Frankrijk, werd het Château zwaar beschadigd toen de Fransen het ernaast gelegen kruispunt wilden opblazen. Na de oorlog, in 1947, kocht een koopman uit Stenay het Château. Hij liet het, met uitzondering van de fundering en het terras, volledig afbreken en herbouwde er het meer bescheiden Villa des Tilleuls.

Achterzijde Villa des Tilleuls met zijn originele terras.

Villa des Tilleuls aan de Rue Basse des Remparts in Stenay is niet te bezichtigen, respecteer de privacy van de huidige bewoner.

(14)

Fransen militaire begraafplaats Montigny-devant-Sassey

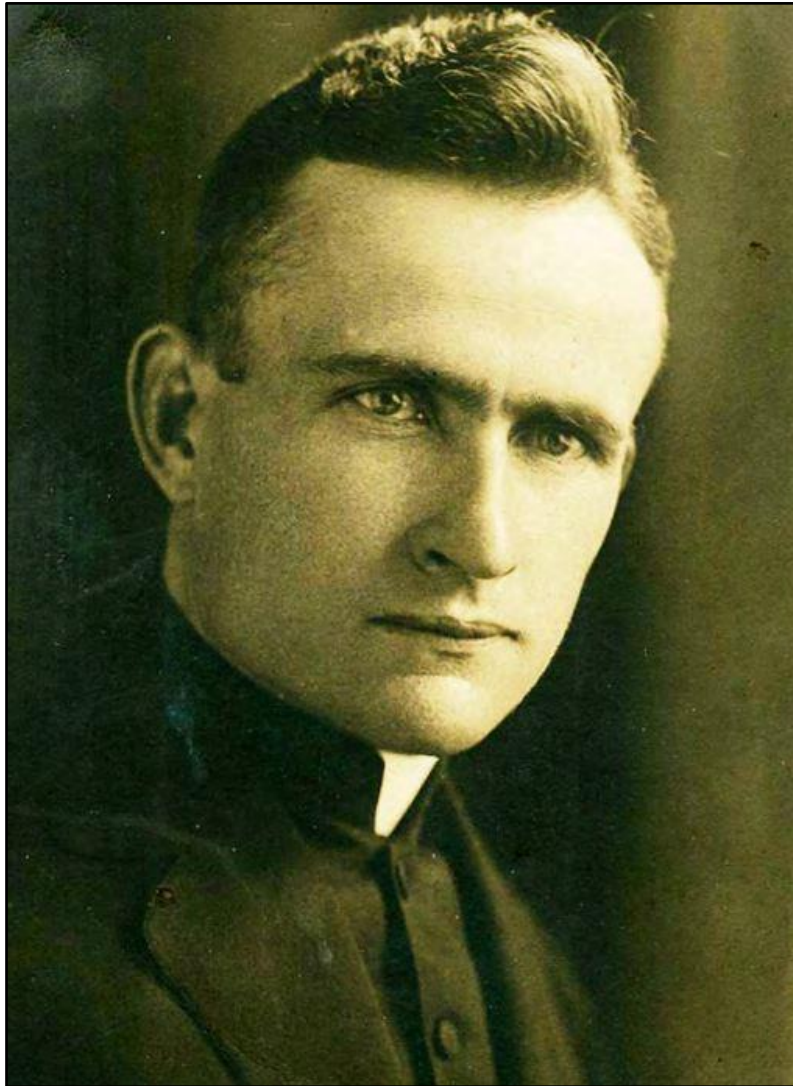

Montigny-devant-Sassey, een kleine Franse gemeente met slechts 120 inwoners, heeft net als veel andere dorpen in Noord Frankrijk een tragische geschiedenis die teruggaat naar de Eerste Wereldoorlog. Gelegen in het kanton Stenay in het arrondissement Verdun, werd dit vredige dorp in 1914 het toneel van een hevige strijd die resulteerde in de verwoesting van het hele dorp. Op 31 augustus 1914 begon het gevecht om het dorp, waarbij aan beide zijden veel slachtoffers vielen. Naast de 173 Franse soldaten die hun leven verloren werden ook 14 onschuldige dorpsbewoners het slachtoffer van deze verschrikkelijke strijd. Op een goed onderhouden kleine Franse militaire begraafplaats aan de rand van een dorp worden ze herdacht. Deze tragische gebeurtenis heeft diepe sporen nagelaten in de geschiedenis van het dorp.

(15)

Legerkapelaan Colman O'Flaherty

Eén van de vier legerkapelanelen die begraven ligt op de Amerikaanse begraafplaats in Romagne is Colman Edmond O'Flaherty. Geboren in Ierland in 1878. Van jongs af aan toonde Colman, de oudste van acht kinderen, al interesse in het priesterschap. Zijn opleiding werd gefinancierd door de Amerikaanse rooms-katholieke kerk op voorwaarde dat hij naar de Verenigde Staten zou emigreren om daar voor priester te studeren. In 1898 arriveerde Colman op de Cymric van de White Star rederij op Ellis Island in New York en drie jaar later, in 1901, werd hij tot priester gewijd in Sioux Falls, South Dakota.

Colman werkte vervolgens 17 jaar in verschillende pastoraten in het dunbevolkte South Dakota, waar hij meehielp aan de oprichting van ten minste twee scholen. Zijn vriend dominee B. Weber beschreef hem als 'ijverig, energiek en onbevreesd'.

In 1917, op 39-jarige leeftijd, bood Colman zich vrijwillig aan bij het leger en ging naar de kapelaansschool in Oklahoma, voordat hij naar Frankrijk werd overgeplaatst als 1e Luitenant in het 28e Infanterie Regiment van de 1e Divisie. Dominee Weber zegt dat Colman bij zijn vertrek hem de hand schudde en met grote emotie zei: "Ik denk niet dat we elkaar hier weer zullen ontmoeten".

Colman werd door zijn divisie adjudant, Majoor H.K. Loughry, geciteerd wegens opvallend gedrag tijdens een actie van de 1e Divisie ten zuiden van Soissons van 18 tot 22 juli 1918. Majoor Loughry meldde:
"Hij toonde moed onder vuur en met volledige minachting voor persoonlijk gevaar hielp hij de gewonden, begroef de doden en assisteerde de fronttroepen op alle mogelijke manieren tijdens de actie."

Luitenant Birmingham van zijn regiment voegde eraan toe:
"Kapelaan O'Flaherty was niet tevreden met het volgen van het regiment, hij liep altijd voorop waar gevochten werd. Zodra hij een man zag vallen ging hij naar hem toe om in zijn behoeften te voorzien. Hij droeg twee veldflessen wijn voor de gewonden en hij stak bijna altijd een sigaret op en stopte die in de mond van de gewonde man en deed wat hij maar kon vanuit zijn grote sympathieke hart."

Op 1 oktober 1918, tijdens het Meuse-Argonne offensief, hielp Colman mannen die gewond waren geraakt door granaatvuur in de buurt van Very, toen hij zelf werd geraakt door een granaat en stierf. Hij werd aanvankelijk begraven op de tijdelijke begraafplaats van veldhospitaal nummer 12 bij Cheppy voordat hij op 2 mei 1919 werd herbegraven op de Amerikaanse begraafplaats in Romagne.

Colman O'Flaherty wordt tevens herdacht op Chaplains Hill, Arlington National Cemetery. (foto's volgende pagina)

Colman werd postuum onderscheiden met de op een na hoogste militaire onderscheiding voor buitengewone heldenmoed, het Distinguished Service Cross. Het citaat voor de toekenning luidt:

"De president van de Verenigde Staten van Amerika, gemachtigd door de wet van het congres van 9 juli 1918, is er trots op het Distinguished Service Cross (postuum) toe te kennen aan eerste luitenant (kapelaan) Colman E. O'Flaherty, wegens buitengewone heldhaftigheid in actie terwijl hij diende bij het 28e Infanterie Regiment, 1e Divisie. Kapelaan O'Flaherty toonde opvallende dapperheid door de gewonden onder verschrikkelijk vuur te helpen, zichzelf te allen tijde blootstellend, om hun zijde te bereiken en hen te helpen. Bij de uitvoering van dit heroïsche werk werd hij gedood."

Colman Edmond O'Flaherty - Plot B Row 35 Grave 8

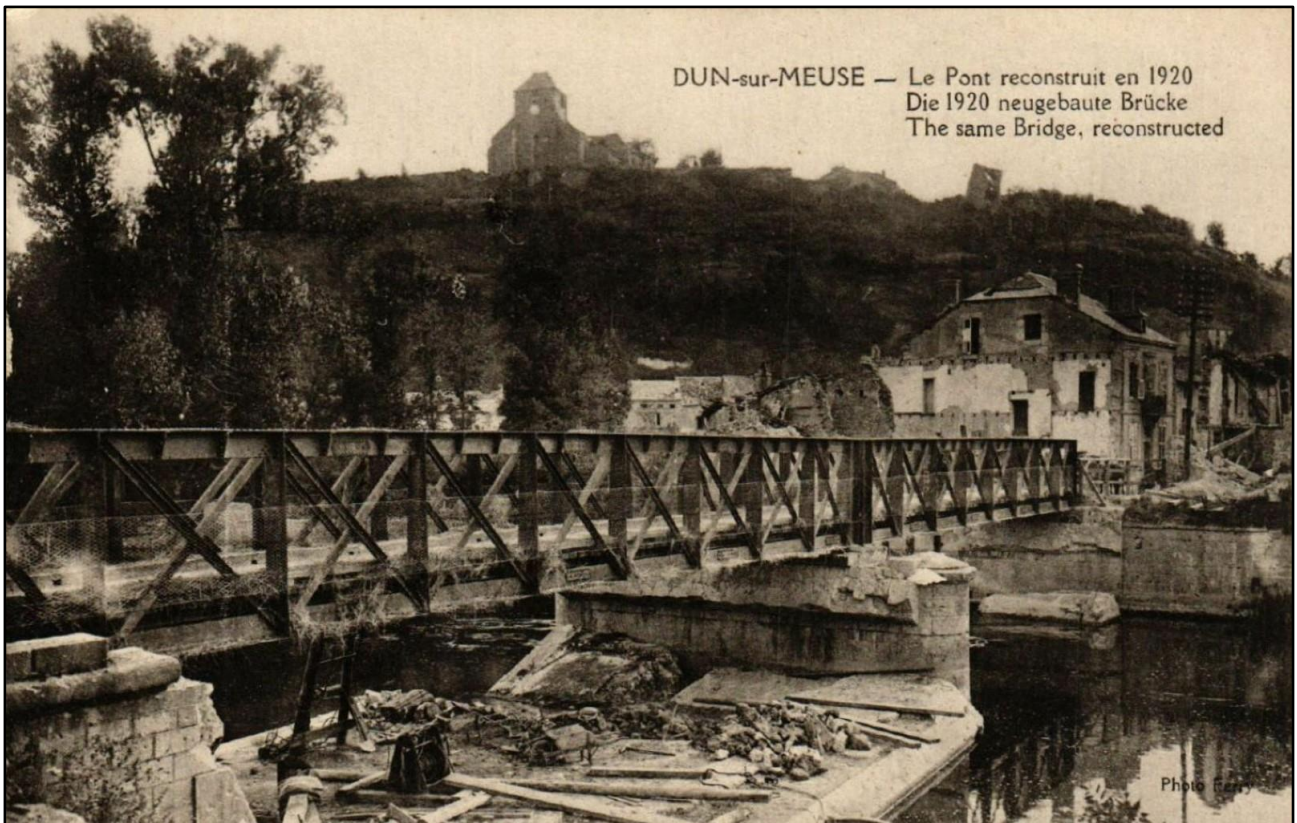
(16)

Pershing Memorial Bridge

Velen rijden wellicht onwetend over haar geschiedenis over de brug in Dun-sur-Meuse, de brug over de rivier de Maas die de plaatsen Dun-sur-Meuse en Doulcon met elkaar verbindt. Beide plaatsen werden in het begin van de Eerste Wereldoorlog al door de Duitsers veroverd en bleven de hele oorlog in Duitse handen. De brug, voor de oorlog pont de la Paillette, de Glitterbrug, werd aan het einde van de oorlog in 1918 verwoest toen de Amerikanen hier de Maas probeerden over te steken. In 1945 werd de brug opnieuw verwoest en in beide gevallen werd de renovatie gefinancierd door de Society of the Fifth Division.

Op 5 november 1918 lukte het honderden vastberaden Amerikaanse soldaten van de 5e Divisie om onder zwaar machine- en artillerievuur al zwemmend en via een geïmproviseerde zwakke brug van aan elkaar geknoopte boten om hier de Maas over te steken. Eenmaal verzekerd van een bruggenhoofd legden engineers van de 5e Divisie een noodbrug aan, zie foto's hierboven.

Het forceren van de oversteek van de Maas door de 5e Divisie werd door generaal John Pershing gekarakteriseerd als een van de meest briljante militaire heldendaden van het Amerikaanse leger in Frankrijk.

Op 4 juli 1931 werd de brug door een compagnie van de 5e Divisie ingewijd als de Pershing Memorial Bridge, een permanent gedenkteken ter herinnering aan de inspanningen van de officieren en manschappen van de 5e Divisie die op deze plaats de oversteek van de Maas hebben geforceerd.

De brug bevat in het midden aan beide zijden een bronzen plaquette met inscriptie, één in het Frans en één in het Engels. De inscriptie luidt:

"De veteranen van de vijfde divisie van de Amerikaanse expeditie troepen hebben deze reling opgericht ter herdenking van de oversteek van de Maas en de vestiging van een bruggenhoofd op de oostelijke oever door hun divisie tijdens de Wereldoorlog."

(17)

Lost Battalion Monument

Het Monument van het Lost Battalion (het Verloren Bataljon) is een klein maar belangrijk gedenkteken gelegen op een kwartiertje rijden van Romagne in het Argonne Forest. Dit monument eert de dappere Amerikaanse soldaten van het 77e Infanteriedivisie tijdens de Eerste Wereldoorlog. Het vertegenwoordigt de heldhaftigheid en vastberadenheid van deze eenheid tijdens een cruciale slag in de oorlog.

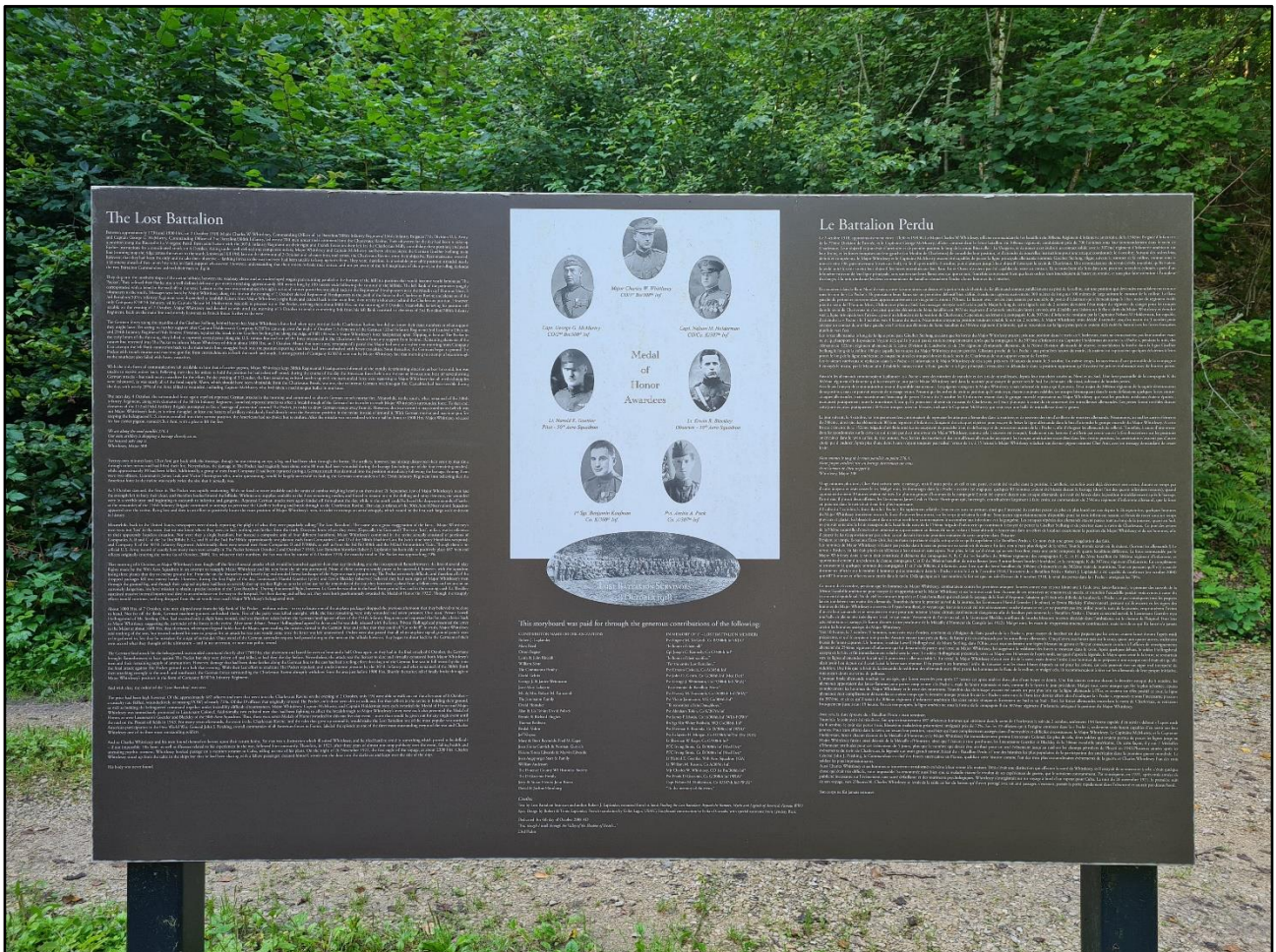
Het Verloren Bataljon bestond uit ongeveer 554 soldaten, onder leiding van majoor Charles Whittlesey. Tijdens het Meuse-Argonne Offensief in oktober 1918, raakte het bataljon verwickeld in

hevige gevechten tegen Duitse troepen. Door een communicatiefout raakten ze geïsoleerd en omsingeld in vijandelijk gebied. Dit resulteerde in een cruciale situatie waarbij het bataljon zich dapper moest verweren en stand moest houden.

Gedurende zes dagen en vijf nachten vochten de soldaten van het Verloren Bataljon tegen vijandelijke aanvallen en zware bombardementen. Ze weerstonden honger, dorst en uitputting terwijl ze heuvels en loopgraven verdedigden. Ondanks het intense offensief van de Duitsers weigerden ze zich over te geven.

Uiteindelijk, op 8 oktober 1918, werden de overgebleven soldaten van het Verloren Bataljon eindelijk ontzet door geallieerde troepen. Van de oorspronkelijke 554 soldaten waren er slechts 194 overgebleven. Het bataljon had enorme verliezen geleden, maar hun vastberadenheid en moed hadden een grote impact op de oorlog.

Als eerbetoon aan hun onverschrokkenheid werd het Monument van het Lost Battalion opgericht. Een bezoek aan dit monument, gelegen aan de D66 tussen Apremont-sur-Aire en Binarville, biedt een gedenkwaardige ervaring en een kans om respect te tonen voor degenen die hun leven hebben gegeven voor de vrijheid.

Zeven soldaten van het Verloren Bataljon ontvingen voor hun buitengewone moed en opoffering de hoogste militaire eer van de Verenigde Staten, de Medal of Honor. Deze zeven mannen stonden oog in oog met de dood en weigerden te bezwijken aan de terreur om hen heen. Terwijl zij zich een weg baanden door het gebied, welke bezaaid waren met lijken en bloed, vochten zij met onwaarschijnlijke vastberadenheid. Telkens wanneer ze probeerden te ontsnappen aan het omsingelde gebied, werden ze geconfronteerd met vijandelijk vuur. Desondanks zetten zij door en gaven ze nooit op.

Het eren van de zeven soldaten van het Verloren Bataljon gaat verder dan het uitreiken van een Medal of Honor. Het herinnert ons eraan dat ware helden moeilijke tijden kunnen doorstaan en buitengewoon kunnen presteren, zelfs als ze geconfronteerd worden met schijnbaar onoverkomelijke obstakels. In de geschiedenisboeken zullen de namen van deze zeven soldaten voor altijd voortleven, en terecht. Hun onvoorwaardelijke moed en opoffering zijn niet alleen een bron van inspiratie, maar ook een herinnering aan het feit dat ware heldendaden mogelijk zijn, ongeacht de omstandigheden.

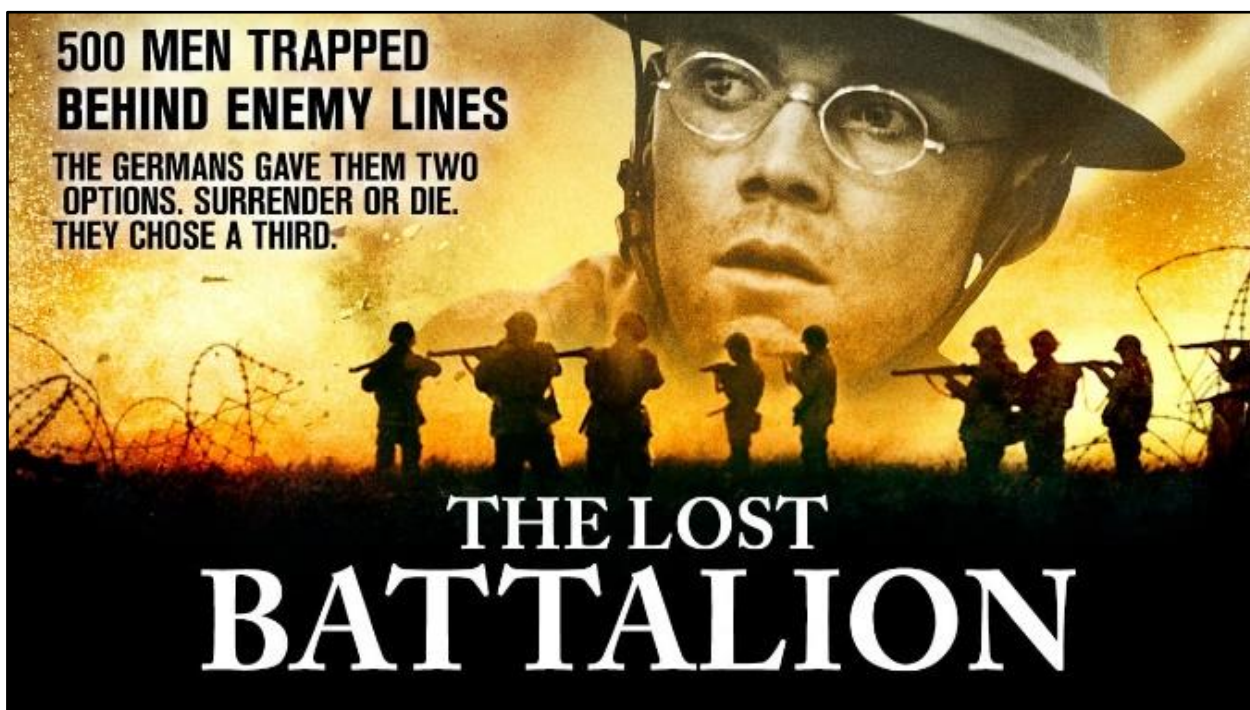
"Time will not dim the glory of their deeds"

General John J. Pershing

De Lost Battalion Marker, een monument dat eveneens aan de D66 ligt, geeft de plek aan waar het Verloren Bataljon zo moedig heeft gestreden. Dus als je over de D66 rijdt stop dan even bij de Lost Battalion Marker en sta even stil bij de moedige mannen die hier hebben gestreden. Hun verhaal mag nooit in de vergetelheid raken.

GPS Lost Battalion Marker:
49.251446, 4.915081

GPS Lost Battalion Monument:
49.250829, 4.906727

In 2001 werd het verhaal van het Verloren Bataljon verfilmd met Rick Schroder in de hoofdrol als Majoor Charles Whittlesey. The Lost Battalion is een film die je niet onberoerd zal laten. Het toont de ongelooflijke moed en veerkracht van soldaten die vastbesloten zijn om te overleven, zelfs in de meest uitzichtloze situaties. Met zijn meeslepende verhaal, uitstekende acteerprestaties en indrukwekkende visuele effecten zal deze film je van begin tot eind geboeid houden. Een absolute must-see.

(18)

Duitse begraafplaats Liny-devant-Dun

Op drie kilometer ten zuiden van Dun-sur-Meuse en op 15 minuten rijden van Romagne ligt de schitterende Duitse militaire begraafplaats Liny-devant-Dun. De begraafplaats werd eind februari 1916, aan het begin van de Slag om Verdun, aangelegd om de gewonden van de slag om Verdun die stierven aan hun verwondingen in het Duits militair hospitaal in Liny-devant-Dun te begraven. De meeste behoorden tot de XVI Rijnlands Legerkorps. Tot eind september/begin oktober 1918 werden hier overledenen begraven. Er rusten in totaal 449 Duitse soldaten.

Na lange onderhandelingen tussen de Franse militaire autoriteiten en het bouwmanagement van de Volksbund in München werd in 1932 het huidige ontwerp van de begraafplaats goedgekeurd. De architecten moesten bij het ontwerpen van de begraafplaats rekening houden met bepaalde harde eisen van de Franse overheid. Zo mochten de breedte en hoogte van de gebouwen de gespecificeerde afmetingen niet overschrijden en ook mochten er geen Duitse militaire symbolen worden weergegeven. Het uiterlijk van de begraafplaats was oorspronkelijk bedoeld als standaard voor alle Duitse begraafplaatsen in Frankrijk. Maar door de economische omstandigheden in de jaren dertig kon dit project echter niet gerealiseerd worden.

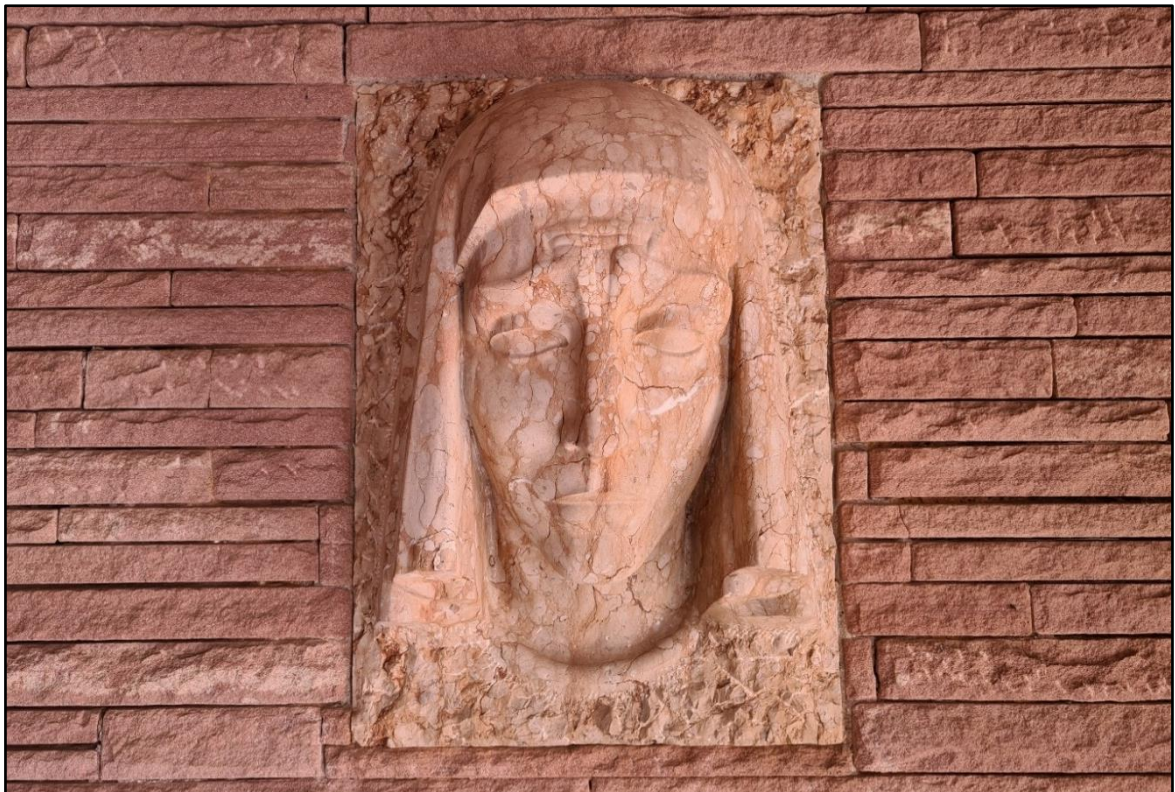

In Liny-devant-Dun begonnen de uitbreidingswerken eind 1932 met het leggen van de eerste steen voor het entreegebouw. Het gebouw en het entreegebied zijn gemaakt van rode zandsteen uit de Vogezes, de karakteristieke steen van het Vogezesmassief. Links na de ingang bevindt zich een kleine herdenkingsruimte, die alleen verlicht wordt door een smalle spleet in de buitenmuur. Op de achterwand van natuurleistein is een adelaar afgebeeld die boven een verlaten slagveld met kruizen zweeft, waarrond de namen zijn gegraveerd van degenen die op de begraafplaats rusten. Een werkstuk van beeldhouwer Anton Riepl uit München. De herdenkingsruimte wordt afgesloten door een ijzeren sierhekwerk deur.

Tegenover de herdenkingsruimte hangt een vrouwenhoofd aan de muur, "Kopf der Trauernden" van beeldhouwer Prof. Geiger uit München.

Op de begraafplaats valt het kruis van Friedrich Spinner op. Op zijn kruis staat Luftschiiffer oftewel ballonvaarder. Friedrich (1882-1917) uit het zuid Duitse Baden, was waarnemer op waarnemingsballon Ballon-Zug 11, welke behoorde tot Feldluftschiffer-Abteilung 4, een eenheid onder commandant Kapitein Kurt Stottmeister. Deze eenheid werd ingezet in het (Verdun) gebied van het 5e Duitse leger.

GPS Duitse militaire begraafplaats Liny-devant-Dun: 49.352122, 5.196691

(19)

Sgt. Henry N. Gunther

Op 11 november 1918, om exact 11:00 uur, ging de wapenstilstand in en kwam er een einde aan de Eerste Wereldoorlog. Maar slechts één minuut voor dit historische moment, verloor Henry N. Gunther zijn leven als de laatste soldaat die sneuvelde in deze verwoestende oorlog.

Henry Nicholas Gunther werd geboren op 5 juni 1895 in Baltimore, Maryland, Verenigde Staten. Hij groeide op in een arbeidersgezin en werkte als boekhouder voordat hij zich in 1917 bij het Amerikaanse leger meldde. Hij diende in het 313e Infanterieregiment, 79e Infanteriedivisie, dat deelnam aan gevechten in het Meuse-Argonne gebied in Noord-Frankrijk.

Op 11 november 1918, terwijl de wapenstilstand al bekend was, bevond Gunther zich nog steeds in de frontlinie bij Chaumont-devant-Damvillers, een klein dorp in Frankrijk ten noorden van Verdun. Het verhaal gaat dat Gunther vastberaden was om zijn moed te bewijzen, om zijn militaire carrière en eer te herstellen, omdat hij onlangs was gedegradeerd vanwege het schrijven van een brief aan een vriend waarin hij hem adviseerde zich niet aan te melden.

Om 10:58 uur zette Gunther een laatste aanval in op een Duitse machinegeweerpost. De Duitse soldaten, die al wisten van de aanstaande wapenstilstand, probeerden tevergeefs Gunther te weerhouden van de nutteloze aanval. Ondanks herhaalde waarschuwingen en waarschuwingsschoten, bleef Gunther voorwaarts gaan.

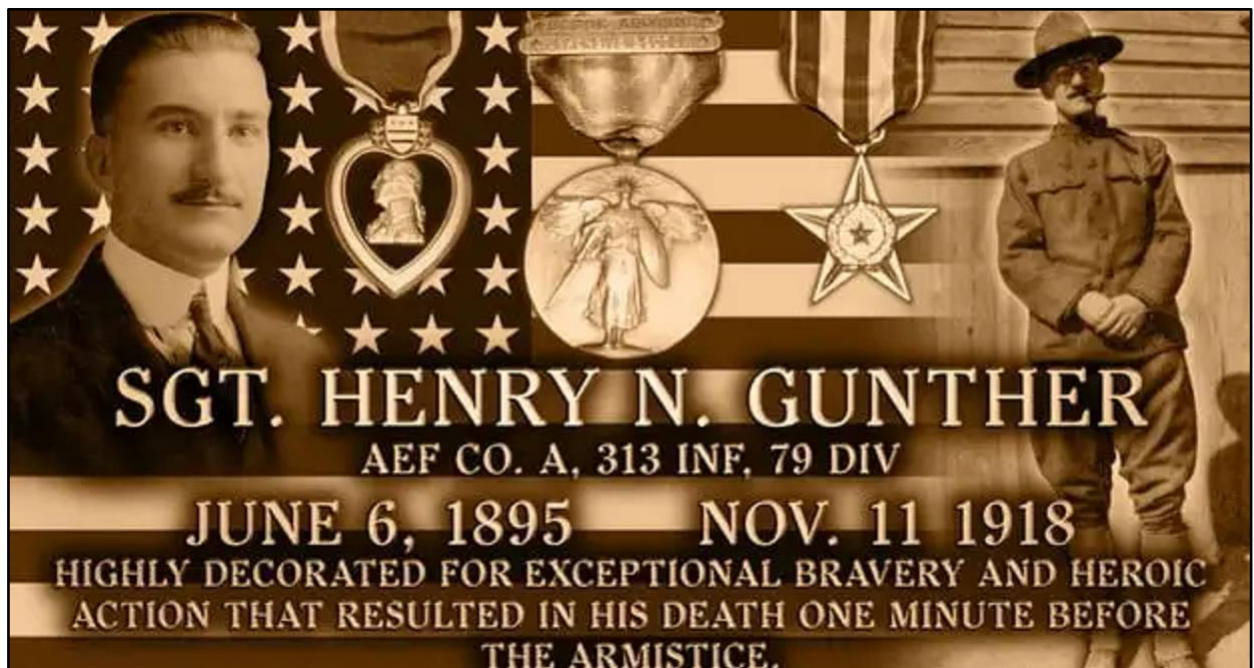
Helaas resulteerde deze dappere daad in een tragisch einde voor Gunther. Om precies 10:59 op die fatale ochtend werd Gunther gedood door Duits machinegeweervuur, waarmee hij de laatste Amerikaanse en waarschijnlijk ook de laatste geallieerde soldaat werd die zijn leven verloor in de Eerste Wereldoorlog.

Na de oorlog werd zijn rang van Sergeant hersteld door het Amerikaanse leger als erkenning voor zijn moed en opoffering, en werd hij postuum geëerd met verschillende onderscheidingen, waaronder het Purple Heart en het Distinguished Service Cross.

De stoffelijke resten van Gunther werden in 1921 opgegraven van een militaire begraafplaats en teruggestuurd naar de Verenigde Staten, waar hij werd herbegraven op de Most Holy Redeemer Cemetery in Baltimore. Op Veteranendag van 2010, de 92e verjaardag van Gunther's dood, werd een gedenkplaat onthuld op zijn graf. (Foto vorige pagina)

Henry Nicholas Gunther

In 2008 werd een Frans gedenkteken voor Gunther ingewijd, geplaatst vlakbij de plek waar hij stierf, even ten noorden van Chaumont-devant-Damvillers.

GPS gedenkteken Henry N. Gunther: 49.315505, 5.429233

(20)

Abri du Kronprinz

Langs de D38 en verscholen in de beboste heuvels van Varennes-en-Argonne ligt een bijzondere historische schat: de Abri du Kronprinz. Dit indrukwekkende half ondergrondse complex, oorspronkelijk gebouwd als een schuilkelder voor de Duitse kroonprins tijdens de Eerste Wereldoorlog, biedt bezoekers een fascinerend inzicht in de militaire geschiedenis en architectonische innovatie van die tijd.

De Abri du Kronprinz werd gebouwd tussen 1915 en 1916, in opdracht van de regering van het Duitse Keizerrijk. Gelegen in de dichte bossen van het Argonnewoud, diende de schuilkelder als een veilige toevlucht voor de Duitse kroonprins, Wilhelm van Pruisen, en zijn staf tijdens de intense gevechten aan het westfront. De strategische locatie bood bescherming tegen vijandelijke artillerie en was voorzien van gangen, slaapvertrekken, commandoposten en zelfs enkele gemakken, zoals elektriciteit en watervoorziening.

Het ontwerp van de Abri du Kronprinz combineert zowel militaire functionaliteit als architectonische vernuft. Het complex strekt zich uit over verschillende onderkomen, met elkaar verbonden door middel van zorgvuldig uitgehouwen gangen en loopgraven. De dikke betonmuren en de zorgvuldig geconstrueerde daken boden bescherming tegen de constante dreiging van artilleriebeschietingen, terwijl de indeling van de kamers zorgde voor een relatief comfortabel verblijf voor de kroonprins en zijn staf.

Vandaag de dag kunnen bezoekers van de Abri du Kronprinz een unieke inkijk krijgen in het leven ondergronds tijdens de Eerste Wereldoorlog. Na het betreden van de schuilplaats via een smalle ingang, worden bezoekers meegevoerd naar een andere tijd, terwijl ze de kamers verkennen die ooit dienst deden als het hoofdkwartier van de kroonprins. Het is een meeslepende ervaring die de menselijke kant van oorlogsvoering belicht en tegelijkertijd de technologische vooruitgang van die tijd toont.

De Abri du Kronprinz is niet alleen een historische bezienswaardigheid, maar ook een belangrijk cultureel erfgoed dat de herinnering aan de Eerste Wereldoorlog levend houdt. Door het behoud van dit opmerkelijke complex worden bezoekers aangemoedigd om na te denken over de menselijke ervaringen en offers die verbonden zijn aan oorlogsvoering. Bovendien draagt het bij aan het behoud van de lokale geschiedenis en identiteit van de regio Varennes-en-Argonne.

GPS Abri du Kronprinz: 49.214992, 4.990723

(21)

5th Division monumenten

Tijdens een rit door de regio Romagne zul je regelmatig witte obelisken met een rode ruit tegenkomen, langs de weg of in de dorpen. Deze kleine monumenten zijn ter nagedachtenis aan de 5e Amerikaanse infanteriedivisie.

De 5th Infantry Division, ook wel bekend als de 'Red Diamond' of de 'Red Devils', was een infanteriedivisie van het Amerikaanse leger die actief was tijdens de Eerste Wereldoorlog. De divisie werd opgericht op 11 december 1917 in Camp Logan, in de buurt van Houston, Texas. Op 1 mei 1918 was de gehele divisie al in Frankrijk aangekomen en de eerste soldaten van de eenheid sneuvelden op 14 juni van dat jaar.

Op 12 september 1918 nam de eenheid deel aan een grootschalige aanval die de saillant bij St. Mihiel verkleinde. Vervolgens vocht de divisie in het Maas-Argonne-offensief, de grootste veldslag die werd gevoerd door de American Expeditionary Force (en de grootste in de geschiedenis van het Amerikaanse leger in de Eerste Wereldoorlog).

5th Division monument in Clery-le-Petit

Doughboys van het 6th Infantry Regiment, 5th Division, gestationeerd in Remoiville, verheugen zich als ze het nieuws van de wapenstilstand ontvangen op de elfde dag van het elfde uur van de elfde maand 1918.

(22)

Cimetière hémicirculaire allemand in Luzy-Saint-Martin

Op een paar kilometer ten noorden van Stenay, in Luzy-Saint-Martin, ligt het indrukwekkende Cimetière hémicirculaire allemand. Deze bijzondere Duitse begraafplaats herbergt de laatste rustplaats van 118 Duitse en 82 Franse soldaten die hun leven gaven tijdens de Eerste Wereldoorlog. De begraafplaats heeft een opvallende hémicirculaire vorm (halfrond), wat uniek is voor oorlogsbegraafplaatsen. De graven zijn zorgvuldig onderhouden en omgeven door prachtige groene beplanting. Het geheel straalt een serene en vredige sfeer uit, wat contrasteert met de chaotische en gewelddadige omstandigheden waarin deze soldaten hun leven verloren.

Bij een bezoek aan het Cimetière hémicirculaire allemand in Luzy-Saint-Martin word je geconfronteerd met de trieste realiteit van oorlog en de offers die soldaten hebben gebracht voor hun land. De stille graven en de serene omgeving nodigen uit tot reflectie en herdenking, en laten de bezoeker stil worden bij de waarde van vrede en verzoening.

Binnen deze rotonde bevindt zich een plaquette (foto vorige pagina) waarop in het Duits is gegraveerd:

"Heer, leer ons herinneren dat we moeten sterven zodat we wijs kunnen worden"

De begraafplaats is ook een herinnering aan het belang van het bewaren van de geschiedenis en het eren van degenen die zijn gestorven in dienst van hun land. Het is een plek die je doet nadenken over de verschrikkingen van oorlog en de waarde van vrede en verzoening in een wereld die nog steeds geteisterd wordt door conflicten en oorlog.

GPS Cimetière hémicirculaire allemand: 49.525579, 5.136864

(23)

4th Division monument

Het monument voor de 4e Amerikaanse infanteriedivisie bevindt zich op de weg (D164) tussen Nantillois en Briulles-sur-Meuse, ongeveer anderhalve kilometer voor Briulles-sur-Meuse. Dit monument herdenkt de mannen van de 4e Amerikaanse infanteriedivisie die het hoogste offer brachten tijdens de Maas-Argonne-campagne in de Eerste Wereldoorlog. Het is één van de drie vergelijkbare monumenten voor de 4e infanteriedivisie, met de andere twee gelegen in Fismes ter ere van de Tweede Slag om de Marne en in Manheulles voor het St. Mihiel-offensief.

De 4de Amerikaanse infanteriedivisie, ook bekend als de "Ivy Division" vanwege het herkenbare ivy (klimop) blad embleem op hun uniformen, speelde een cruciale rol in de Eerste Wereldoorlog. Opgericht in 1917 na de Amerikaanse betrokkenheid bij de oorlog, vocht de divisie dapper aan het Westfront en droeg ze bij aan de uiteindelijke geallieerde overwinning.

De insigne van vier klimopbladeren kwam van de Romeinse cijfers voor vier (IV) en symboliseren het motto van de divisie "Standvastig en loyaal".

Een van de meest opmerkelijke prestaties van de 4de Infanteriedivisie was hun deelname aan de aanval op de Côte de Châtillon tijdens het Meuse-Argonne-offensief. Ondanks hevig vijandelijk vuur slaagden de soldaten erin de Duitse linies te doorbreken en de controle over de strategisch belangrijke heuvel te verkrijgen. Deze overwinning was van cruciaal belang voor het succes van het offensief en droeg bij aan de algehele geallieerde vooruitgang aan het Westfront.

William Shemin (1896-1973) was sergeant in het Amerikaanse leger tijdens de Eerste Wereldoorlog. Hij ontving de Medal of Honor voor zijn dapperheid in actie bij de Vesle-rivier, nabij Bazoches, Frankrijk. Op 2 juni 2015 ontvingen Elsie Shemin-Roth en haar zus Ina Bass, namens hun vader, de hoogste militaire onderscheiding van het land voor dapperheid van president Barack Obama in het Witte Huis. Sergeant Shemin diende bij Company G, 47th Infantry Regiment, 4th Division van de American Expeditionary Forces.

Het citaat voor toekenning van de Medal of Honor luidt:

Sergeant Shemin onderscheidde zich door buitengewone heldendaden met gevaar voor eigen leven boven en buiten de plicht terwijl hij diende als schutter bij G Company, 2nd Battalion, 47th Infantry Regiment, 4th Division, American Expeditionary Forces, in verband met gevechtsoperaties tegen een gewapende vijand op de Vesle River, nabij Bazoches, Frankrijk van 7 tot 9 augustus 1918. Sergeant Shemin verliet bij drie verschillende gelegenheden dekking en stak een open ruimte van 140 meter over, waarbij hij zichzelf herhaaldelijk blootstelde aan zwaar machinegeweer- en geweervuur om gewonden te redden. Nadat officieren en senioren onderofficieren gewond waren geraakt, nam sergeant Shemin het commando over het peloton over en toonde groot initiatief onder vuur totdat hij op 9 augustus gewond raakte. Sergeant Shemin's buitengewone heldendom en onbaatzuchtigheid die verder gingen dan wat van hem werd verwacht, passen binnen de hoogste tradities van de militaire dienst en strekken hem tot grote eer bij G Company, 2nd Battalion, 47th Infantry Regiment, 4th Division, American Expeditionary Forces en het Amerikaanse leger.

Generaal-majoor Mark L. Hersey voerde het bevel over de 4e infanteriedivisie tijdens de slag om de Meuse-Argonne. Hij was niet alleen een effectieve commandant, maar ook een innovatief strateeg. Hij begreep dat traditionele oorlogsvoering niet altijd effectief was in de complexe omstandigheden van de Eerste Wereldoorlog, waar loopgravenoorlog en nieuwe technologieën zoals machinegeweren en artillerie een grote rol speelden. Hersey pleitte voor het gebruik van gecombineerde wapens en mobiliteit, wat het mogelijk maakte om zich snel aan te passen aan veranderende omstandigheden op het slagveld.

Hersey's aanpak hielp de 4e divisie om aanzienlijke terreinwinst te boeken, ondanks de uitdagingen van zware tegenstand en moeilijke weersomstandigheden. Zijn vermogen om zijn troepen te motiveren en te inspireren was een sleutel tot het moreel en de effectiviteit van zijn eenheid.

(24)

Korporaal Freddie Stowers "de vergeten held"

Freddie Stowers was een Amerikaanse held die tijdens de Eerste Wereldoorlog vocht in het 371st Infantry Regiment, 93rd Infantry Division. Hij werd geboren op 12 januari 1896 in Sandy Springs, South Carolina en groeide op in een tijd waarin racisme en discriminatie tegen zwarte Amerikanen aan de orde van de dag waren. Als kleinzoon van een slaaf werkte Freddie voor de oorlog als boerenknecht en trouwde op jonge leeftijd met Pearl, met wie hij een dochter kreeg, Minnie Lee.

Stowers werd in oktober 1917 op 21-jarige leeftijd opgeroepen voor het Amerikaanse leger en toegewezen aan de volledig zwarte Company C, 1st Battalion, 371st Infantry Regiment. Hij vocht moedig en vastberaden in Frankrijk, waar hij deelnam aan de slag om de Hindenburglinie in 1918.

Op 28 september 1918 leidde Stowers zijn eenheid in een charge tegen de Duitse linies op Hill 188 in de Champagne Marne sector en wist hij met zijn moed en vastberadenheid velen van zijn kameraden te motiveren. Ondanks hevig vijandelijk vuur bleef hij zijn mannen aanmoedigen en inspireren, tot hij uiteindelijk dodelijk gewond raakte. Zijn heldhaftige acties zorgden ervoor dat zijn eenheid de linie kon doorbreken en de vijand kon verslaan.

Helaas werd Stowers over het hoofd gezien voor zijn heldendaden. Omdat hij zwart was, werden zijn daden niet erkend door de Amerikaanse overheid en kreeg hij geen onderscheiding voor zijn moed. Pas postuum, in 1991, werd Stowers alsnog geëerd met de Medal of Honor, de hoogste militaire onderscheiding van de Verenigde Staten. President George H.W. Bush overhandigde de Medal of Honor aan de overlevende zusters van Stowers tijdens ceremonies in het Witte Huis op 24 april 1991.

Freddie Stowers werd samen met 133 van zijn kameraden begraven op de Meuse-Argonne American Cemetery in Romagne-sous-Montfaucon. Zijn graf bevindt zich in Plot F, Rij 36, Graf 40.

Freddie Stowers is een voorbeeld van moed, doorzettingsvermogen en opoffering. Zijn verhaal herinnert ons eraan dat heldendom geen kleur kent en dat we degenen die hun leven opofferen voor hun land en voor de vrijheid van anderen nooit mogen vergeten, ongeacht hun afkomst. Freddie Stowers, de vergeten held, verdient onze eeuwige dankbaarheid en respect.

Het citaat voor toekenning van de Medal of Honor aan Freddie Stowers luidt:

The President of the United States of America, in the name of Congress, takes pride in presenting the Medal of Honor (Posthumously) to Corporal Freddie Stowers, United States Army, for exceptional heroism on 28 September 1918, while serving as a squad leader in Company C, 371st Infantry Regiment, 93d Infantry Division. Corporal Stowers' company was the lead company during the attack on Hill 188, Champagne Marne Sector, France, during World War I. A few minutes after the attack began, the enemy ceased firing and began climbing up onto the parapets of the trenches, holding up their arms as if wishing to surrender. The enemy's actions caused the American forces to cease fire and to come out into the open. As the company started forward and when within about 100 meters of the trench line, the enemy jumped back into their trenches and greeted Corporal Stowers' company with interlocking bands of machine gun fire and mortar fire causing well over fifty percent casualties. Faced with incredible enemy resistance, Corporal Stowers took charge, setting such a courageous example of personal bravery and leadership that he inspired his men to follow him in the attack. With extraordinary heroism and complete disregard of personal danger under devastating fire, he crawled forward leading his squad toward an enemy machine gun nest, which was causing heavy casualties to his company. After fierce fighting, the machine gun position was destroyed and the enemy soldiers were killed. Displaying great courage and intrepidity, Corporal Stowers continued to press the attack against a determined enemy. While crawling forward and urging his men to continue the attack on a second trench line, he was gravely wounded by machine gun fire. Although, Corporal Stowers was mortally wounded, he pressed forward, urging on the members of his squad, until he died. Inspired by the heroism and display of bravery of Corporal Stowers, his company continued the attack against incredible odds, contributing to the capture of Hill 188 and causing heavy enemy casualties. Corporal Stowers' conspicuous gallantry, extraordinary heroism and supreme devotion to his men were well above and beyond the call of duty, follow the finest traditions of military service and reflect the utmost credit on him and the United States Army.

(25)

Een daad van liefde en wanhoop

Op maandag 9 augustus 1920 bezocht een man de gemeentelijke begraafplaats in Lachalade. Slechts enkele minuten nadat hij de begraafplaats was binnengegaan, klonk er plotseling een schot. Verschillende mensen rennen erheen en troffen de man aan met een hoofdwond bij het graf van twee soldaten die tijdens de Grote Oorlog in Argonne zijn gesneuveld. De man werd onmiddellijk naar het Sainte-Catherine ziekenhuis in Verdun gebracht, waar hij kort na aankomst overleed.

Na dit verdachte overlijden werd er een onderzoek gestart om meer duidelijkheid te krijgen over de gebeurtenissen in Lachalade.

In augustus 1920 besloot François Anatole Houy, destijds zesenvijftig jaar oud, zijn huis in Loiret te verlaten om naar het graf van zijn twee zonen Fernand Marie Marceau en Humbert Anatole te gaan.

Fernand werd geboren op 30 mei 1891 in Sceaux-du-Gâtinais en Humbert op 3 oktober 1892, ook in Sceaux-du-Gâtinais. Aan het begin van de oorlog werden ze gemobiliseerd en traden ze allebei toe tot het 76e Infanterieregiment met de rang van Soldaat der 2e Klasse. Het regiment nam aanvankelijk deel aan gevechten in het noorden van Lotharingen en aan de Slag om de Marne, voordat ze zich aan het einde van 1914 bij het front in de Argonne voegden.

Op 5 januari 1915 nam het 76e Infanterieregiment samen met de Garibaldi's deel aan een grote aanval in het Courtes-Chausses-ravijn. Fernand sneuvelde tijdens deze veldslag en Humbert, zijn broer, kwam op 1 april 1915 om het leven in Vauquois. Naar de wensen van de familie zullen ze samen in hetzelfde graf in Lachalade worden begraven.

Toen hun vader François in Lachalade arriveerde ging hij richting de dorpsbegraafplaats. Nadat hij de graven van zijn twee kinderen heeft ontdekt, besluit hij een einde aan zijn leven te maken door zichzelf door het hoofd te schieten. Hij had een zelf geschreven brief bij zich, waarin hij uitlegde dat hij ervoor had gekozen zelfmoord te plegen op de plek waar zijn zoons lagen begraven. Ook gaf hij aan naast zijn zonen te willen rusten op de begraafplaats Lachalade.

François Anatole Houy werd begraven naast zijn zoons, zijn leven beëindigd in een daad van liefde en wanhoop. Zijn verhaal blijft voortleven als een symbool van de onuitsprekelijke pijn die oorlog met zich meebrengt en als een herinnering aan de kostbare band tussen een ouder en zijn kind. Moge hij rusten in vrede naast zijn geliefde zoons, voor altijd herenigd in de eeuwigheid.

GPS graf Houy: 49.165642, 4.958756

(26)

Butte de Vauquois

GPS Butte de Vauquois: 49.205500, 5.069750

Butte de Vauquois is een heuvel ten zuiden van Varennes-en-Argonne in het Franse departement Meuse, dicht bij het dorp Vauquois, dat een belangrijke plaats innam tijdens de Eerste Wereldoorlog. Het gebied rond de Butte de Vauquois was het toneel van zware gevechten tussen Franse en Duitse troepen. De heuvel staat vooral bekend om de grootschalige ondergrondse oorlogvoering die daar plaatsvond, waarbij beide zijden tunnels en mijnen gebruikten in een poging om controle te krijgen over het strategisch belangrijke terrein.

Butte de Vauquois had strategische betekenis vanwege zijn uitzicht op de omliggende gebieden en de controle die het bood over de communicatie- en bevoorradingslijnen van beide strijdende partijen. De heuvel werd al snel een van de belangrijkste strijdtoneelen voor het Franse en Duitse leger, dat probeerde de controle te verwerven over deze sleutelpositie.

Als gevolg van de loopgravenoorlogvoering, waarin frontlinies sterk verankerd waren, raakten beide zijden steeds meer gefocust op het graven van tunnels en het plaatsen van explosieven om de opponent te verzwakken. De Fransen begonnen in 1914 met het graven van ondergrondse gangen, en al snel sloten de Duitsers zich aan bij deze gevaarlijke tactiek. Dit leidde tot een brutale en destructieve vorm van oorlogvoering, waarbij beide partijen zich ondergronds bevonden.

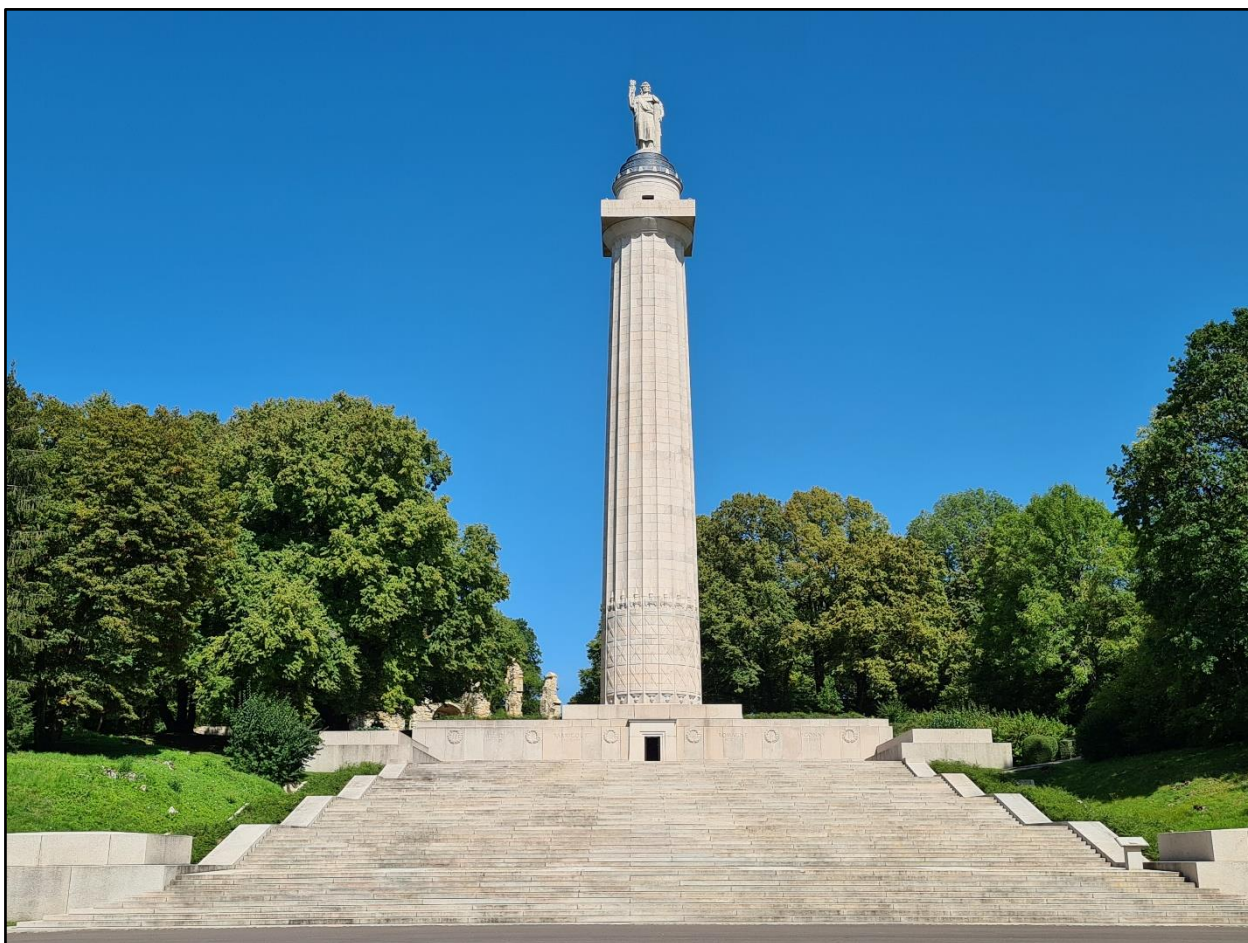
De mijnenoorlog bij Butte de Vauquois stond bekend om zijn enorme explosies die de grond onder de voeten van de soldaten opbliezen. De strijders groeven kilometerslange tunnels en stelden explosieven in werking, met als doel de vijandelijke posities te vernietigen. De explosies waren niet alleen een tactische keuze; ze werden ook een wapen tegen de moreel van de vijand. Veel van deze explosies vonden 's nachts plaats, wat leidde tot een sfeer van angst en onzekerheid onder de soldaten.

De strijd om Butte de Vauquois eindigde uiteindelijk zonder duidelijke overwinning voor beide partijen. Het kreeg echter een plek in de annalen van de oorlogsgeschiedenis als een krachtig voorbeeld van de destructieve kracht van technologie en de wreedheid van de loopgravenoorlog. De heuvel zelf, nu een gedenkteken, herinnert ons aan de offers die werden gebracht en de verschrikkingen die de soldaten moesten doorstaan.

(27)

Montfaucon American Monument

Het Amerikaanse Monument Montfaucon ligt ongeveer tien kilometer ten zuiden van Romagne en herdenkt de moed en opoffering van de Amerikaanse soldaten die tijdens de Eerste Wereldoorlog vochten in het Meuse-Argonne offensief.

Het monument is ontworpen door de beroemde Amerikaanse architect John Russel Pope uit New York en bestaat uit een ruim 54 meter hoge toren in de vorm van een Dorische zuil. Bovenop het monument staat een standbeeld dat symbool staat voor vrijheid en de triomf van de Amerikaanse troepen in het Meuse-Argonne offensief symboliseert. Op de muren van het monument zijn de namen van de regimenten die deelnamen aan het offensief gegraveerd, waardoor het een eerbetoon is aan de duizenden soldaten die hun leven gaven tijdens deze strijd.

Het observatieplatform bovenop het monument is te bereiken door een 234 treden tellende trap te beklimmen en biedt een panoramisch uitzicht op de omliggende regio, die ooit het decor was van heftige gevechten. Op heldere dagen kan men zo ver zien als het Ossuaire van Douaumont.

Het Amerikaanse monument in Montfaucon is niet alleen een architectonisch meesterwerk, maar ook een krachtige herinnering aan de offers die zijn gebracht in de naam van vrijheid. Het herdenkt de moed en vastberadenheid van de Amerikaanse soldaten en vormt een belangrijke schakel in de geschiedenis van de Eerste Wereldoorlog. Tevens is het monument een belangrijk symbool van de vriendschap tussen de Verenigde Staten en Frankrijk. Terwijl de wereld blijft veranderen, blijft dit monument een belangrijke plaats voor reflectie, leren en eerbetoon aan degenen die hebben gevochten voor een betere toekomst.

Het monument werd in 1933 voltooid en op 1 augustus 1937 officieel geopend door de Franse president Albert Lebrun.

De toren is dagelijks geopend van 9:00 tot 17:00. Op 25 december en 1 januari is het monument gesloten.

GPS Montfaucon American Monument: 49.272641, 5.141660

(28)

Garibaldi Monument in Lachalade

De Argonne van 1914-1915 wordt ook wel het Garibaldiaanse epos genoemd. Dit verwijst naar de Italiaanse vrijwilligers die, net zoals hun vaders en grootvaders in 1870-1871, zich bij de Franse troepen voegden om samen met "hun tweede vaderland" te vechten tegen de gemeenschappelijke vijand: de Pruisen.

Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog bleef Italië aanvankelijk neutraal. Pas op 23 mei 1915 verklaarde Italië de oorlog aan Oostenrijk-Hongarije. Maar vanaf 6 augustus 1914 bood generaal Ricciotti Garibaldi zijn hulp aan de Franse regering in de vorm van Italiaanse vrijwilligers. Hij stelde het eerst uit, maar accepteerde uiteindelijk de oprichting van een puur Italiaans regiment binnen het Vreemdelingenlegioen. Deze eenheid bestond uit ongeveer 2.000 Italiaanse vrijwilligers en bestond van november 1914 tot maart 1915.

Onder deze vrijwilligers bevinden zich zes kleinzonen van Guiseppe Garibaldi, held van de Italiaanse onafhankelijkheid, die zich zullen voegen bij het 4e marcherende regiment van het 1e buitenlandse regiment van het Vreemdelingenlegioen. Twee van hen zullen sterven in de Argonne, Constante en Bruno Garibaldi. Bruno sneuvelde op 26 december 1914 op het op het Bolante-plateau en zijn broer Constante 10 dagen later op 5 januari 1915 bij Courte-Chausse.

Het monument in het dorp Lachalade is opgericht ter nagedachtenis aan de 590 Italiaanse vrijwilligers die stierven in de Argonne en aan de gebroeders Constante en Bruno Garibaldi. Het monument is gebouwd op de plek van de Garibaldians-begraafplaats. De 590 Italiaanse vrijwilligers die omkwamen in de strijd in Argonne en de gebroeders Garibaldi werden daar aanvankelijk begraven voordat hun lichamen werden overgebracht naar de necropolis van Bligny.

Het monument draagt drie bronzen bas-reliëfs: aan weerszijden de portretten van Constante en Bruno Garibaldi en in het midden een vleugel die doorkruist wordt door een zwaard. Het werd gebouwd door de Nationale Vereniging van Oorlogsvrijwilligers van Italië en ingehuldigd op 21 april 1932 in aanwezigheid

van de Franse minister van Openbaar Onderwijs, de heer Mario Roustan, en de Italiaanse ambassadeur in Frankrijk, graaf Manzoni. De beeldhouwer is Sergio Vatteroni uit Carrara.

Constante Garibaldi, 1890–1915

Bruno Garibaldi, 1889-1914

GPS Garibaldi Monument Lachalade: 49.165606, 4.959824

(29)

**2Lt. Frank Luke Jr.
"de Arizona Balloon Buster"**

Frank Luke Jr. was een dappere en heldhaftige piloot die tijdens de Eerste Wereldoorlog zijn leven op het spel zette om zijn land te verdedigen. Op slechts 21-jarige leeftijd werd hij een van de meest gedecoreerde Amerikaanse piloten van die tijd en ontving hij postuum de Medal of Honor voor zijn moedige daden.

Geboren op 19 mei 1897 in Arizona, was Frank Luke Jr. van jongs af aan gefascineerd door vliegtuigen en droomde ervan om piloot te worden. In 1917 meldde hij zich vrijwillig aan bij het leger en werd al snel toegewezen aan de luchtvaartafdeling. Tijdens zijn training bleek al snel dat hij een uitzonderlijk getalenteerde piloot was en hij werd al snel naar het front gestuurd.

Frank Luke Jr. naast zijn SPAD XIII op 19 September 1918

Frank Luke Jr. nam deel aan verschillende luchtgevechten en stond bekend om zijn moed en vastberadenheid. Hij kreeg de bijnaam "Arizona Balloon Buster" vanwege zijn opmerkelijke prestaties als een gevechtsvlieger. Hij was een van de eerste piloten die zich specialiseerde in het bestrijden van luchtballonnen, die vaak werden gebruikt door de vijand voor verkenning en als observatieposten.

Helaas werd hij op 29 september 1918 neergeschoten en overleefde hij de crash niet. Hoewel ernstig gewond door een enkele machinegeweerkogel afgevuurd vanaf een heuveltop boven hem wist hij zijn vliegtuig nog veilig aan de grond te zetten in een veld net ten westen van het kleine dorpje Murvaux. Verzwakt door zijn wond baande hij zich een weg naar de beek, met de bedoeling de dekking van het aangrenzende kreupelhout te bereiken, maar stortte uiteindelijk in op ongeveer 200 meter van zijn vliegtuig. Toen hij werd benaderd door Duitse infanterie, trok Luke zijn Colt pistool en vuurde een paar kogels af op zijn aanvallers voordat hij stierf. Ondanks zijn korte leven en tragische einde, werd Frank Luke Jr. postuum geëerd met de Medal of Honor voor zijn ongekennde moed en toewijding aan zijn land.

Frank Luke Jr. monument in Murvaux

GPS Frank Luke Monument Murvaux: 49.388256, 5.238954

Op 30 september 1918 begroeven de Duitsers Luke op de begraafplaats van Murvaux, waar zijn lichaam twee maanden later door Amerikaanse troepen werd opgehaald. Zijn laatste rustplaats is de Meuse-Argonne American Cemetery in Romagne, Plot A, Rij 26, Graf 13.

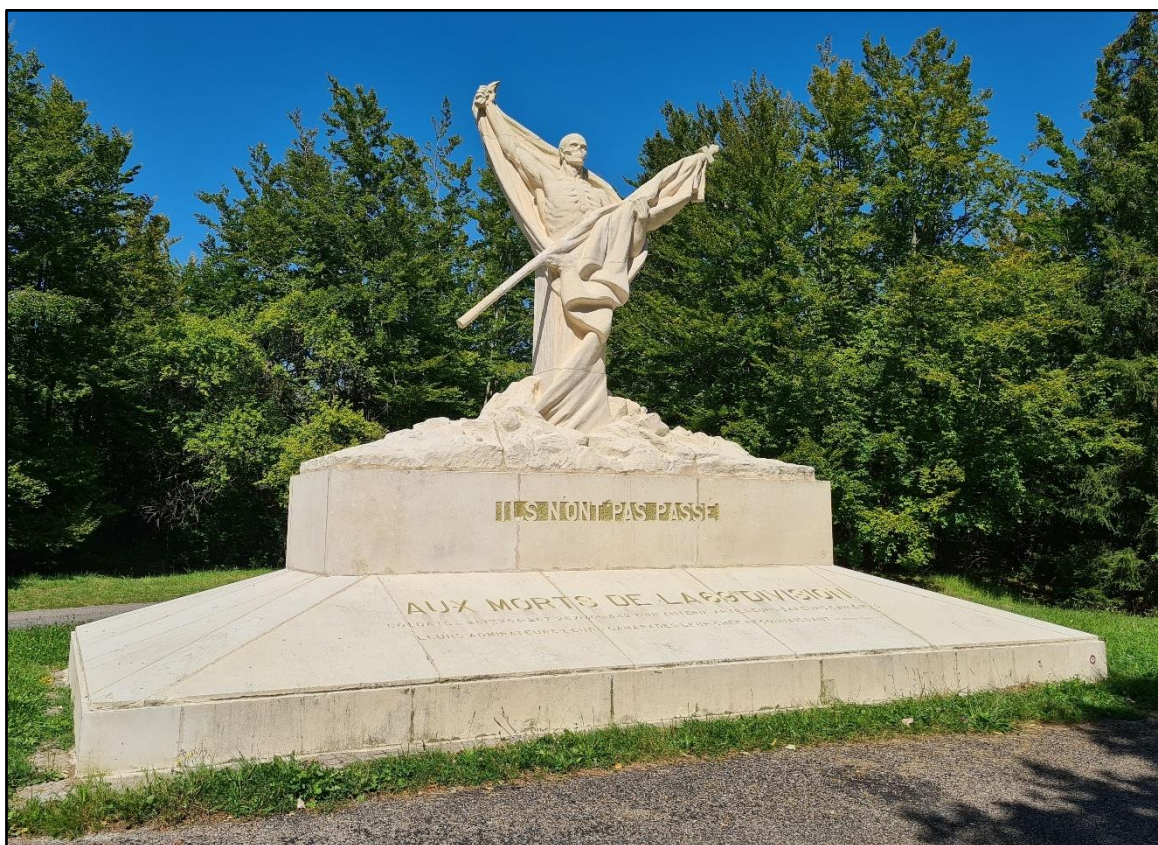

Frank Luke Jr. staat nog steeds bekend als een van de meest dappere en getalenteerde piloten uit de Eerste Wereldoorlog. Zijn verhaal is een voorbeeld van opoffering en heldendom en zal voor altijd worden herinnerd als een van de grootste momenten in de Amerikaanse militaire geschiedenis.

(30)

Le Mort Homme "Ils n'ont pas passé"

(Ze zijn er niet doorgekomen)

Even ten zuidoosten van Romagne ligt een plek die stille getuige is geweest van één van de bloedigste en meest verwoestende veldslagen uit de geschiedenis: Le Mort Homme, letterlijk vertaald als "De Dode Man". Deze heuvel, gelegen aan de westelijke oever van de Maas, maakte in de Eerste Wereldoorlog deel uit van het beruchte slagveld van Verdun, waar meer dan 300 dagen lang een verschrikkelijke strijd woedde tussen de legers van het Duitse Keizerrijk en de troepen van Frankrijk.

Le Mort Homme, een strategische locatie vanwege zijn dominante positie, werd het toneel van gruwelijke veldgevechten. Het was een ware hel op aarde waar tienduizenden soldaten hun leven verloren. De heuvel werd zo genoemd vanwege de ontelbare lichamen die er waren begraven, waardoor het een symbolische naam werd voor de verschrikkingen van de oorlog.

De slag om Le Mort Homme begon op 21 februari 1916 en duurde bijna drie maanden. De Duitse troepen, vastbesloten om de Franse verdediging te doorbreken, lanceerden een reeks vernietigende aanvallen in een poging de controle over de heuvel te verkrijgen. Ondanks de vele slachtoffers hielden de Franse troepen stand, vastbesloten om het terrein niet prijs te geven.

Het gevecht op Le Mort Homme was een opeenstapeling van afschuwelijke momenten. Soldaten leden onder onbeschrijfelijke ontberingen, blootgesteld aan constante beschietingen, verstikking door gifgas en verbeten gevechten van man tegen man in de smerige loopgraven. De heuvel werd een labyrint van dood en vernietiging, waarin het menselijk lijden elke verbeelding tarte.

De getuigenissen van soldaten die vochten op Le Mort Homme beschrijven de onbeschrijfelijke gruwelen die ze hebben moeten doorstaan. Terwijl de oorlog voortduurde, diende de heuvel als een symbool van hoop voor degenen die bleven vechten, maar tegelijkertijd herbergde het ook de constant aanwezige dreiging van de dood. Elke vierkante meter van de heuvel was doordrenkt met het bloed en de moed van degenen die zich inzetten voor hun land.

Tegenwoordig is Le Mort Homme een plek waar men kan leren van de verschrikkingen van de Eerste Wereldoorlog. Het is een herdenkingsite die bezoekers de mogelijkheid biedt om getuige te zijn van de vernieling en het verlies dat deze plek heeft gekend. Hier kan men de loopgraven verkennen, de kraters van inslaande granaten zien en de monumenten bekijken die zijn opgericht ter nagedachtenis aan de gevallen soldaten.

GPS Le Mort Homme: 49.228072, 5.251128

Monument le Mort Homme 2024

Monument le Mort Homme werd in 1922 onthuld

(31)

Monument 'This Point' Wadelincourt

De Amerikaanse interventie in 1917 was een enorme opluchting voor Frankrijk, vooral na de Chemin des Dames-ramp (nederlaag) en de ineenstorting van het Russische front.

Op 3 september 1918 gaf Franse opperbevelhebber Maarschalk Foch het bevel tot een algemeen offensief met de Maas als doel. Tijdens het Maas-Argonne offensief opereerde hij samen met Generaal Pershing, de opperbevelhebber van de Amerikaanse strijdkrachten, wiens troepen in staat waren de vijand helemaal tot Sedan terug te dringen.

Op 6 november 1918 viel de Eerste Amerikaanse Divisie de Duitse linies aan van Besace tot Beaumont en duwde de vijand terug naar de rechteroever van de Maas, tussen Villemonty en Autrecourt. In de nacht van 6 op 7 november veroverden zij de volledige linkeroever tot aan Wadelincourt.

Het monument 'This Point' markeert het verste punt van de opmars van de Amerikaanse troepen.

GPS Monument 'This Point' Wadelincourt: 49.677311, 4.945094

(32)

Waterbronnen Chattancourt

Onderweg van Chattancourt naar het Mort Homme monument liggen aan de rechterkant van de weg (D38B) twee waterbronnen, één ter nagedachtenis aan Capitaine Lemoelle en de ander ter nagedachtenis aan Caporal Jules Verchere. Deze waterbronnen werden gebruikt door de Franse soldaten die vochten op de Mort Homme. De plaquette op de linker fontein vermeldt dat Capitaine Lemoelle glorieus sneuvelde aan het hoofd van zijn compagnie op 16 maart 1916, toen hij Corbeaux Wood aanviel en 'Voorwaarts' riep. De plaquette op de rechter fontein is ter nagedachtenis aan Caporal Jules Verchere, een van de verdedigers van Chattancourt. Hij raakte ernstig gewond tijdens een tegenaanval in Bois des Corbeaux op 11 maart 1916.

GPS Waterbronnen Chattancourt: 49.218630, 5.264028

(33)

Abbaye de Chéhéry

De Cisterciënzer abdij van Chéhéry in Châtel-Chéhéry werd in 1147 gesticht door de kleindochter van Bernardus van Clairvaux, een Franse abt en één van de meest invloedrijke personen van zijn tijd.

Gedurende de middeleeuwen kende de abdij een periode van welvaart, maar ook heeft het te maken gehad met oorlogen en verwoesting en moest het verschillende keren worden herbouwd. In 1750 waren de monniken er eindelijk in geslaagd genoeg geld te verzamelen om een volledige reconstructie volgens de normen van die tijd mogelijk te maken.

Na de Franse Revolutie werd de abdij in 1792 verkocht aan de Parijse Burggraaf François Gérard de Melcy, een aanklager in het parlement van Parijs en voormalig beheerder van burgerlijke hospices. Om er een grote burgerlijke residentie van te maken liet hij de abdijkerk en monnikenvleugel slopen, waardoor alleen de meest prestigieuze gebouwen overbleven. Het eigendom bleef tot begin 20e eeuw in handen van de familie de Melcy, waarna het in 1912 overging naar de familie Longuet La Marche. In de jaren vijftig erfde Mevrouw Mazingant de abdij, en verkocht het in 1989 aan de heer Philippe Couleuvre.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog werden veel abdijen en kerken omgevormd tot ziekenhuizen of commandoposten. De abdij Chéhéry was geen uitzondering, het werd ingericht als een ziekenhuis voor gewonde Duitse soldaten. In 1918 veranderde de rol van de Abdij Chéhéry opnieuw toen de Amerikaanse troepen naar een geschikt hoofdkwartier zochten voor hun operatieplannen en logistiek. De abdij, met zijn strategische ligging en ruime faciliteiten, werd al snel aangewezen als een belangrijk hoofdkwartier voor de Amerikaanse strijdkrachten.

Opening

Juli: elk weekend van 10:00 tot 18:00

Augustus: elke dag van 10:00 tot 18:00

September elk weekend van 10:00 tot 18:00

Rondleiding door het interieur alleen via reservering per e-mail.

contact@chehery.com

(+33) 6 88 15 79 93

GPS Abbaye de Chéhéry: 49.288726, 4.970757

(34)

Chapelle des Poilus

Het dorp Saint Thomas-en-Argonne werd tijdens de Eerste Wereldoorlog volledig verwoest. Van de in 1823 gebouwde dorpskerk bleef dan ook weinig meer over. In 1917 besloten de soldaten van het 132e Territoriale Infanterieregiment om met de stenen uit de ruïnes van de dorpskerk een kleine kapel te bouwen aan de rand van het dorp, met uitzicht op de rivier de Aisne.

Om het gebouwtje te versieren heeft soldaat Joseph Linden, een beeldhouwer uit Dijon, het altaar en het kruis dat boven de ingang gebeeldhouwd. Het kruis draagt de opschriften "132° RI" en "Tarn-et-Garonne", de regio van herkomst van het regiment, dat voor de oorlog in Montauban was gelegerd.

In 2010 werd deze lang vergeten getuige van de Franse 132e Infanterieregiment in de Eerste Wereldoorlog gerestaureerd door de Frans-Duitse Comitévereniging, de vereniging die ook de restauratie van het Moreau-valleikamp realiseerde.

GPS Chapelle des Poilus: 49.184170, 4.864022

Saint-Thomaskerk, gebouwd in 1823, verwoest in de Eerste Wereldoorlog

Saint-Thomaskerk, gerestaureerd in 1925, anno 2024

(35)

Sergeant York Trail

Sergeant Alvin C. York 1887 - 1964

Alvin C. York, geboren op 13 december 1887 in Pall Mall, Tennessee, is een van de meest bekende Amerikaanse oorlogshelden uit de Eerste Wereldoorlog. Zijn leven en daden zijn een inspirerend voorbeeld van moed en opoffering in tijden van conflict.

York groeide op in een arme boerenfamilie en was aanvankelijk een pacifist, die zich verzette tegen het idee om te vechten. Echter, na zijn oproep voor militaire dienst in 1917, besloot hij zijn overtuigingen te heroverwegen. Hij werd ingelijfd bij het 328ste Infanteriebataljon van de 82ste Divisie.

De meest opmerkelijke daad van York vond plaats op 8 oktober 1918, tijdens de Slag om de Argonne ten westen van het dorpje Châtel-Chéhéry. Tijdens een aanval op een Duitse machinegeweerpositie leidde hij een kleine groep soldaten die zich een weg baande door vijandelijke linies. York toonde uitzonderlijke moed door met een geweer minstens 25 vijandelijke soldaten uit te schakelen en uiteindelijk 132 Duitsers gevangen te nemen.

Tijdens de terugweg naar het dorp Châtel-Chéhéry kwam York zijn bataljonsadjutant tegen, Luitenant Joseph A. Woods. Woods, die door zijn verrekijker keek, merkte in de verte een groep mannen op die zijn kant opkwamen. Gezien de mogelijke dreiging van een Duitse tegenaanval besloot hij zoveel mogelijk soldaten te verzamelen voor de strijd. Echter, toen hij voor de tweede keer door zijn verrekijker keek, ontdekte hij dat de Duitsers ongewapend waren.

Toen York bij Woods was aangekomen salueerde hij en zei: 'Corporal York reports with prisoners, sir'. 'How many prisoners do you have, Corporal?' York antwoordde: 'Honestly Lieutenant, I don't know, sir'. Woods die hoogst verbaasd was maar daarvan niets liet merken, zei vervolgens: 'Take them back to Châtel-Chéhéry, and I will count them as they go by'. Woods telde 132 Duitsers.

Voor deze heldhaftige acties werd Korporaal York bevordert tot Sergeant en ontving hij de Medal of Honor, de hoogste militaire onderscheiding in de Verenigde Staten.

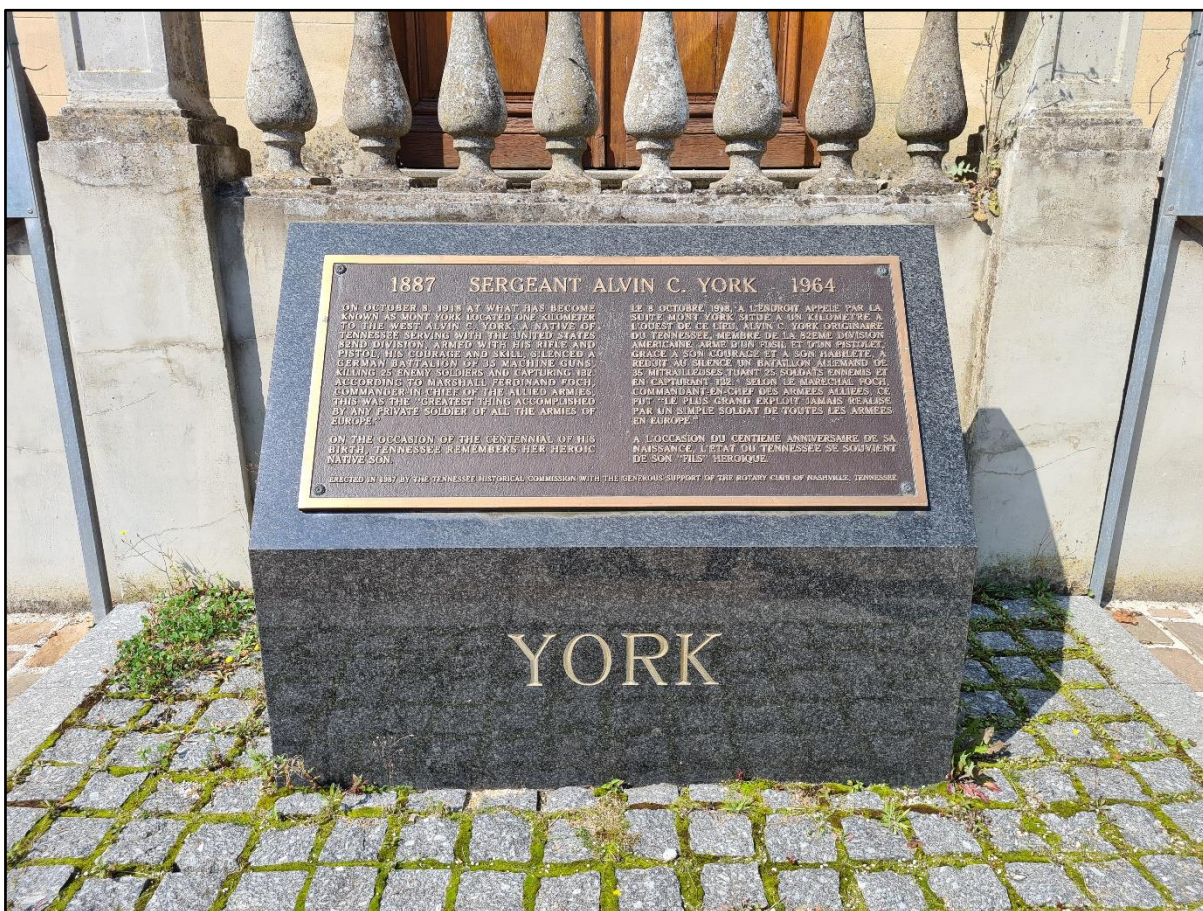
Na de oorlog leidde hij een rustig leven op zijn boerderij in Pall Mall, Tennessee, welke hij had gekregen van een aantal zakenmensen. Op 7 juni 1919 trouwde hij zijn jeugdliefde Gracie Loretta Williams en samen kregen ze elf kinderen, acht jongens en drie meisjes. Twee jongens en één meisje overleden vlak na de geboorte. Alvin C. York overleed op 2 september 1964 op 76-jarige leeftijd.

Gracie (L) en Alvin York (R), Wolf River Cemetery, Pall Mall, Tennessee

Stadhuis Châtel-Chéhéry (2024)

Sergeant Alvin C. York monument voor het stadhuis in Châtel-Chéhéry

De Sergeant York Wandeling in de bossen van Châtel-Chéhéry.

De Sergeant Alvin C. York Wandeling, gelegen in de schilderachtige bossen van Châtel-Chéhéry, is een unieke gelegenheid voor wandelaars en geschiedenisfanaten om de rijke erfenis van de Eerste Wereldoorlog te verkennen. Deze route, genoemd naar Sergeant Alvin C. York, biedt niet alleen adembenemende uitzichten, maar ook een kans om meer te leren over de gebeurtenissen die zich hier hebben afgespeeld.

De wandeling volgt een goed onderhouden pad dat door de dichte bossen van Châtel-Chéhéry slingert. Deze wandeling, die ongeveer 4 kilometer lang is, biedt wandelaars de kans om te genieten van de rust en schoonheid van de natuur, terwijl ze de historische betekenis van de omgeving in zich opnemen. Langs de route zijn er verschillende informatiepanelen die verhalen vertellen over de oorlog en de rol van Sergeant York.

De wandeling is geschikt voor zowel ervaren wandelaars als families die op zoek zijn naar een leuke en leerzame activiteit. Het pad is goed gemarkeerd en kan het hele jaar door worden verkend, hoewel de herfst, met zijn kleurrijke bladeren, een bijzonder mooie tijd is om te bezoeken. Bezoekers worden aangemoedigd om goed voorbereid op pad te gaan, met voldoende water, snacks en geschikte wandelschoenen.

De Sergeant Alvin C. York Wandeling in de bossen van Châtel-Chéhéry is een prachtige combinatie van natuur en geschiedenis. Het biedt een unieke kans om de moedige daden van Sergeant York te herdenken, terwijl je geniet van de serene schoonheid van de Franse bossen. Of je nu een liefhebber bent van wandelen of geïnteresseerd in de geschiedenis van de Eerste Wereldoorlog, deze wandeling zal je zeker inspireren en informeren.

GPS startpunt Sergeant York Wandeling: 49.284344, 4.950749

Startpunt Sergeant York Wandeling

Sergeant York pad

(36)

Monument-Ossuaire de la Haute Chevauchée

Gelegen in het schilderachtige Argonne-bos, op een paar minuten rijden van Varennes, bevindt zich het Monument-Ossuaire de la Haute Chevauchée. Dit indrukwekkende monument herdenkt de slachtoffers van de Eerste Wereldoorlog, en met name de strijders die vochten in het Argonne-bos, één van de meest bloedige en langdurige confrontaties van de oorlog. Het ossuarium onder het monument herbergt de stoffelijke resten van ongeveer 10.000 onbekende soldaten die sneuvelden in de Argonne.

Op 20 september 2023 werd het één van de 139 herdenkings- en begrafenislocaties uit de Eerste Wereldoorlog die op de Werelderfgoedlijst van UNESCO zijn geplaatst.

Het Haute Chevauchée-monument, het werk van de architect Alexandre Bollere en beeldhouwer Edmond Henri Becker, werd ingehuldigd door de voorzitter van de Raad en de senator van de Maas, Raymond Poincaré en gezegend door monseigneur Ginisty, de bisschop van Verdun op 30 juli 1922. Het werd gebouwd op initiatief van de gravin van Martimprey. Haar echtgenoot, kapitein Jean de Martimprey, werd op 13 juli 1915 vermist in het Argonne-bos.

Het 9 meter hoge monument werd gefinancierd door Franse, Amerikaanse en Italiaanse fondsen. Het draagt bovenaan de buste van een man. Beeldhouwer Becker liet zich hierbij inspireren door het gezicht van zijn zoon, die eveneens in 1915 viel. Zijn handen rusten op een zwaard dat overgaat in het Latijnse kruis. Aan de voet van het monument bevindt zich een altaar, bedoeld voor religieuze herdenkingsceremonies.

De ingang van de crypte bevindt zich aan de achterkant van het monument. Het bevat de botten gevonden op het slagveld door abt Bouilly, de priester van Lachalade. Het ossuarium oftewel knekelhuis bevat de stoffelijke resten van ongeveer 10.000 onbekende soldaten. De muren van het gewelf zijn bedekt honderden kleine ex voto's, (grafplaten), die door families aan hun dierbaren zijn opgedragen.

Het Monument-Ossuaire de la Haute Chevauchée is opgedragen aan de 150.000 Franse en geallieerde doden die in Argonne zijn gesneuveld.

Inhuldiging op 30 juli 1922

EN ARGONNE. - Monument de la Haute-Chevauchée. - L'Ossuaire.

GPS Monument-Ossuaire de la Haute Chevauchée: 49.189132, 4.994092

(37)

Cornay

Cornay is een klein, pittoresk dorpje gelegen in het Franse departement Ardennes. Dit charmante plaatsje, omringd door weelderige groene velden en uitgestrekte bossen, telt ongeveer 70 inwoners. Vanaf de kerk kun je genieten van een panoramisch uitzicht. De rust en stilte van de omgeving maken het een ideale plek voor bezoekers die willen genieten van de natuur en de serene sfeer van de regio.

Op de begraafplaats naast de kerk is een klein gedeelte ingericht voor de negen soldaten uit het dorp die sneuvelden in de Eerste Wereldoorlog.

De Eerste Wereldoorlog bereikte het dorp Cornay op de avond 2 september 1914. Soldaten van de 11e Pruisische Infanteriedivisie namen het dorp in zonder verzet, terwijl ze de snel terugtrekkende Franse troepen van het 3e Leger onder leiding van generaal Sarrail achterna zaten. Het dorp bleef praktisch de hele oorlog in Duitse handen. Op 8 oktober 1918 was Cornay echter het toneel van bijzonder hevige gevechten toen de 82e Amerikaanse Infanteriedivisie een reeks aanvallen in het gebied lanceerde. Het Duitse 125e Landwehrregiment uit Württemberg en het 212e Pruisische Reserveregiment lanceerden een tegenaanval, waarbij de Amerikanen zware verliezen leden en gedwongen werden zich terug te trekken uit Cornay. Het dorp werd de volgende dag door de Amerikanen heroverd.

Cornay, 10 november 1918

Cornay, luchtfoto januari 1918

Cornay, luchtfoto januari 1918

(38)

Cimetière Militaire Allemand d'Azannes I

De Duitse militaire begraafplaats Azannes I werd eind februari 1916 aangelegd door de Duitse troepen aan het begin van de Slag om Verdun, als reactie op de behoefte aan een begraafplaats voor de eerste gesneuvelde soldaten en degenen die aan hun verwondingen overleden. De meeste soldaten die hier begraven liggen zijn in de eerste drie maanden van de strijd om het leven gekomen, waaronder veel van degenen die de eerste aanval op Fort Douaumont hebben geleid. Ze maakten deel uit van zes divisies die aanzienlijke verliezen leden tijdens zowel aanvallen als verdedigingsacties in het gebied. Op de begraafplaats rusten 811 Duitse soldaten.

Een belangrijk kenmerk van het kerkhof is de centrale gedenksteen, die is gewijd aan alle gevallen soldaten en hen herdenkt die hun leven hebben gegeven voor hun land. Het werd opgericht door het Beierse pantserbataljon X. In het midden van de gedenksteen staat de tekst "Getreu bis zum Tode", wat zich vertaalt naar "Trouw tot de dood".

Tussen de twee wereldoorlogen vonden reparatie- en verbeteringswerkzaamheden plaats, waaronder het herstellen van de ingang en het vergroenen van het grafgebied door op grote schaal bomen te planten. Om religieuze redenen kregen drie graven van Joodse gevallen een natuurstenen grafsteen als symbool, in plaats van een kruis. Als centraal symbool werd er een hoog eikenhouten kruis opgericht, dat later is vervangen door een metalen kruis.

De graven zijn eenvoudig maar respectvol, met standaard metalen kruisen en stenen platen die de namen en data van de overledenen vermelden. De begraafplaats is ontworpen met een focus op soberheid en eerbied, wat bijdraagt aan de rustige sfeer.

De begraafplaats is openbaar toegankelijk en biedt bezoekers de gelegenheid om stil te staan bij de verschrikkingen van de oorlog en de offers die zijn gebracht.

GPS Cimetière Militaire Allemand d'Azannes I: 49.292456, 5.463657

(39)

La Main de Massiges

Op een half uurtje rijden van Romagne vinden we een van de vele getuigen van de gruwelen van de Eerste Wereldoorlog, de loopgraven van de Main de Massiges. Deze historische locatie is niet alleen een eerbetoon aan de soldaten die hier vochten, maar biedt ook inzicht in de verschrikkingen van de oorlog en de impact daarvan op de regio en de wereld.

De loopgraven van de Main de Massiges maakten deel uit van het bredere front dat tijdens de Eerste Wereldoorlog werd uitgevochten. De strijd om deze strategisch belangrijke positie vond plaats in 1915 en 1916, toen de geallieerden en de centrale mogendheden elkaar in een dodelijke impasse verweekeld waren. De gevechten waren intens en de omstandigheden erbarmelijk. Soldaten moesten leven en vechten in modderige en vochtige loopgraven, vaak met onvoldoende voedsel, water en medische zorg. Deze omstandigheden leidden niet alleen tot een hoge mortaliteit onder de troepen, maar ook tot langdurige psychologische trauma's die velen hun leven lang zouden achtervolgen.

Men schat dat er ongeveer 25.000 Franse soldaten zijn gesneuveld, gewond geraakt of vermist, en naar verwachting geldt dit ook voor een gelijk aantal Duitse soldaten.

De Main de Massiges was van strategisch belang vanwege de nabijheid van belangrijke communicatiewegen en de controle over het omliggende terrein. Het was een cruciaal punt op de westelijke frontlinie, waar zowel de geallieerden als de centrale mogendheden probeerden de overhand te krijgen. De strijd om deze loopgraven illustreert de bredere tactische manoeuvres die tijdens de oorlog werden toegepast, waaronder het gebruik van artillerie, machinegeweren en, later, tanks.

De door struiken overgroeide locatie was in de vergetelheid geraakt. In 2008 werd de Association de la Main de Massiges opgericht, met als doel het erfgoed van Massiges te beschermen en te bevorderen. Hierbij ligt de focus vooral op een deel van het slagveld, dat omgevormd wordt tot een herdenkingsplaats voor de Eerste Wereldoorlog. De vereniging ontdekte de overblijfselen van Duitse en Franse soldaten, evenals alledaagse voorwerpen zoals flessen en patronen, granaatscherven en geweren.

Een van de Franse soldaten wiens overblijfselen zijn gevonden, is Albert Joseph Dadure van het 23e R.I.C. (Régiment d'Infanterie Coloniale). Zijn lichaam werd gevonden tijdens grondwerken, op heuvel 191, die in juli 2013 werden uitgevoerd door vrijwilligers van de Association de la Main de Massiges. Dadure, geboren op 2 april 1894 in Audouville-la-Hubert, sneuvelde op 2 juli 1915 in Massiges. Op 2 juli 2014 werd hij herbegraven op de Nécropole nationale Le Pont du Marson.

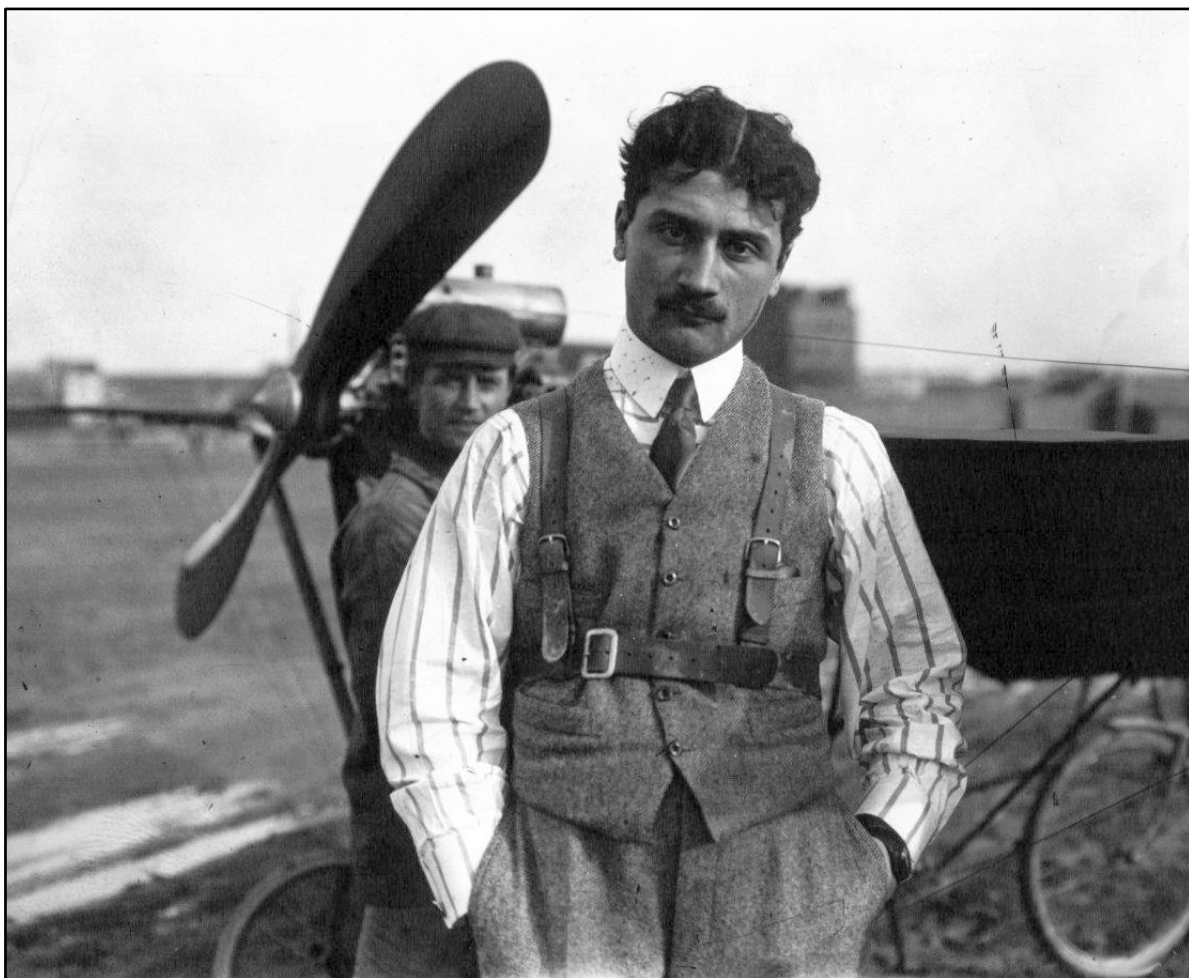
(40)

Roland Garros

Roland Garros, voluit Eugène Adrien Roland Georges Garros, was een Franse pionier in de luchtvaart en een gevechtspiloot tijdens de Eerste Wereldoorlog. Hij werd geboren op 6 oktober 1888 in Saint-Denis, Réunion, en kwam tragisch om het leven in een luchtgevecht op 5 oktober 1918 in Saint-Morel.

Garros behaalde zijn vliegbrevet op de luchthaven van Cholet in Maine-et-Loire. Op 23 september 1913 verwierf hij wereldwijde bekendheid door de eerste non-stop vlucht over de Middellandse Zee, van Fréjus-Saint Raphaël in het zuiden van Frankrijk naar Bizerte in Tunesië.

Roland Garros voor een Demoiselle vliegtuig in 1910

Bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog meldde Roland Garros zich als vrijwilliger en werd hij al snel militair piloot. In april 1915 slaagde hij erin om binnen twee weken drie Duitse vliegtuigen neer te schieten bij Veurne, Kortemark en Wervik. Op 18 april 1915 viel hij een trein aan bij het station van Lendeledede, waar hij twee kleine granaten gooide en onder vuur werd genomen. Hierdoor was hij genoodzaakt een noodlanding te maken in Hoog Wallegem, nu een deel van Harelbeke. Daar werd hij door Duitse troepen gevangengenomen, die ook zijn vliegtuig in beslag namen, dat hij had willen vernietigen na de landing. Garros verbleef als krijgsgevangene op verschillende locaties in Duitsland en ondernam meerdere ontsnappingspogingen. Begin 1918 wist hij te ontsnappen uit een kamp in Magdeburg en keerde via Nederland terug naar Frankrijk. Na een herstelperiode hervatte hij zijn werk als jachtpiloot. Op 2 oktober 1918 schoot hij zijn vierde vliegtuig neer. Drie dagen later, op 5 oktober 1918, werd hij neergeschoten en om het leven gebracht bij Saint-Morel, een maand voor het einde van de oorlog en een dag voor zijn 30e verjaardag. Zijn tegenstander was vermoedelijk de Duitse aas Hermann Habich van Jasta 49, die vloog met een Fokker D.VII. Garros werd begraven in het nabijgelegen Vouziers.

In 1928 werd het tennisstadion Roland Garros in Parijs naar hem vernoemd, en het Franse tennistoernooi draagt dezelfde naam, verwijzend naar het stadion waar het wordt gehouden.

Crashsite nabij Saint-Morel

Graf Roland Garros, Cimetière Syrienne de Vouziers

GPS Crashsite: 49.349889, 4.681417

GPS Graf: 49.400222, 4.698417

(41)

Museum Romagne 14-18

Het museum herbergt een unieke privécollectie van relikwieën uit de Eerste Wereldoorlog, die een fascinerend inzicht biedt in deze ingrijpende periode van de geschiedenis. Alle objecten in het museum zijn zorgvuldig verzameld door Jean Paul de Vries, de trotse eigenaar, die zijn schatten vond in de omgeving van het dorp Romagne-sous-Montfaucon, een belangrijke locatie binnen de Amerikaanse sector tijdens de oorlog.

Naast de diverse en indrukwekkende objecten die te zien zijn, bevat het museum ook een ingenieuze reconstructie van het slagveld. Bezoekers kunnen bovendien twee ondergrondse schuilkelders verkennen, die een authentiek beeld geven van het leven gedurende deze turbulente tijd. Deze aspecten zorgen ervoor dat het museum een onvergetelijke ervaring biedt voor zowel geschiedenisliefhebbers als toevallige bezoekers.

Gelegen in het hart van het dorp is het museum gemakkelijk te bereiken. Het is het laatste huis aan de linkerkant voordat u de brug passeert, wanneer u van de kerk naar de Amerikaanse begraafplaats rijdt. Mis deze kans niet om deze waardevolle collectie en de indrukwekkende verhalen erachter te ontdekken!

(42)

Cimetière Villers-devant-Dun

Gelegen op een paar kilometer ten noorden van Romagne ligt het pittoreske dorpje Villers-devant-Dun, een verborgen juweeltje met een rijke geschiedenis en een serene ambiance. Met slechts ongeveer 60 inwoners, ademt dit kleine dorp een unieke charme uit die je terugvoert naar een eenvoudiger tijd. Het biedt een vredige ontsnapping aan de drukte van het moderne leven.

Villers-devant-Dun is niet alleen een plek om te wonen, maar ook een plek die de sporen van de geschiedenis met zich meedraagt. De omgeving is doordrenkt van verhalen uit verschillende tijdperken, met name de Eerste Wereldoorlog, die een grote impact heeft gehad op de regio. Het dorpje heeft zijn eigen kleine begraafplaats, waar een prachtig monument staat ter nagedachtenis aan de gevallen dorpsgenoten. Dit monument is niet alleen een eerbetoon aan de slachtoffers, maar ook een symbool van de veerkracht en de saamhorigheid van de gemeenschap.

GPS Cimetière Villers-devant-Dun: 49.394222, 5.113650

Dit is een dynamisch document dat voortdurend zal worden aangepast en aangevuld.